

Abieluleht

Nr 30.

Pühapäeval, 6. septembril 1931.

I aastakäik.

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2-6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kōnet.: kl. 3-5. Kontor avat.: 8-6. Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-saamiseks puuduvad margid ja seismajäänud kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitalitused ja agendid. Lehte võib telida ka kõigist Vabariigi postiasutustest ja l-agentuuridest.

Üksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:
Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s. ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter. Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:

1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt. 6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi muutmine 25 senti.



Miss Taani 1931 a.

Sügisõhtune pastell.

On horisondi üle suur kirgas visioon: pilv idas avab süle; kuu kuldmeelon
Sealt pikka vältja ronib ja maailm hõbestub. Aed sügisene sonib ja kollatõbestub.

Nood sügisõhtu värvid — kui tuhm pastell.

See hämarus sõõb värvid: on süda hell.

Ralf Kaaver.

Moodsad tantsud

Tallinn, Viru tän. 3. Telef. 13-24

Pärast tantsukongressilt ja suurelt turneelt Euroopas tantsude äraõppimiseks tagasi jõudmist **Berlin, Pariis, Interlaken, Bern** (Schveiz).

Prof. de danse

S. INSAROV

õpetab tantsu üksikult ja gruppides. Uute gruppide algus reedel, 4. ja laup., 5. sept.

Tantsuklubi treening

igal esmasp. ja keskn. kella 9-11. Kordamistunnid igal neljap. kl. 9-11 ja pühap. 7-9. Mängib „Strong Hard Rodgers“ orkester.



S. Insarov — vanem tantsukursuste juhataja Tallinnas.

Abielumeeste paradisi.

Üäikesed japanlannad meeste alandlikud orjad.

Kuuldes, et Jaapanis vanemad oma tütardele ise eluselt-silised otsivad ja viimastel mehe valikul kuigi palju kaas pole õelda, hakkab vist mõnelgi kahju väikestest võluvatest jaapanlannadest, seda enam, et need kõigis nähtud näidendites ja filmides oskavad armastada lakkamatult, liigutavalt ja kaasakiskusvalt.

Kuid tõeliselt ei tohiks siiski olla kuigi palju põhjust nukurustamiseks ja haletsemiseks. Oskavad ju kaugel päikeserõõmu kodukohas vanemad oma suures idamaises ettevaatlikkuses esiteks tulevast eluselt-silist palju paremini valida, kui seda teha mõistavad lapsed ja teiseks on Jaapanis abielulahutus kergem kui kusagil mujal. Sellepärast abielluvad jaapanlased ka alati kergel südamega, teades, et lahkkelide kerkimisel erilise vaevata saab lahutuse.

Juba abiellumine on seal väga lihtne. Kui pruut ja peigmees joonud ühest kausikesest palavat riisiviina, on nemad naine ja mees.

Kui juhtub naine pahandama meest, pole sellel vaja teha midagi muud, kui lähemasse politseiametisse minna, 20 jeni lauale panna ja ehtsa idamaise viisakusega paluda, et lugupeetud ametnik on nii lahke ja lubab õnnetut abiellumeest paluda, et ametnik tema naise nime paluja perekonnanimekirjast maha kustutab ja sinna tagasi kannab, kus see enne abiellumist oli.

Viisakalt täidab ametnik selle palve ja kodus võib mees oma naisele kõige suurema rahuga teatada, et nende abielu lahutatud. Naisel pole siin vastu õelda ainult sõna.

See kõik annab meeste suure vabaduse ja ühtlasi ka kõige paremad ning eeskujulikud abielunaised maailmas. Teades, et mehed neid igal hetkel tänavale võivad visata, ei sõanda naised neile kunagi vastu hakata, vaid püüavad alati nii head ja armastusväärset olla nagu see vähegi võimalik.

Jaapani naine ei julge oma mehega kunagi varem midagi rääkida, kui see temalt üht-või teist küsib ehk juttu käseb ajada. Samuti ei julge tema siiski istuda, kui mees püsti seisab.

Sellepärast võib Jaapani linnades ka alati näha, et need, kes seisavad trammivagunites püsti pole, nagu mujal, mehed, vaid väikesed ja alandlikud jaapanlannad.

Viimaseja äge naisliikumine, tõi küll, on maad võtnud ka Jaapanis. Naisliikumise agarateks õhutamajateks on nagu teiselgi naisüliõpilased, kellel töö aga vähemalt senini nähtavad tulemused puuduvad, kuna europaseerunud mehi Jaapanis väga vähe.

Ja naise seisukord Jaapanis ei saa paraneda juba sellepärast, et seal suurem osa rahvast elab ikkagi nõnda nagu aastasadu või koguni tuhandeid tagasi.

sed või isiklikud põhjused. Arvates siia juurde veel lastetud abielupaarid, näitab statistika, et Prantsusmaal on kaugelt üle 4 miljoni naise, kes rahva tulevikule kadunud, sellega ümarikult üks viiendik kogu Prantsuse naiste arvust.

Ankeet Pariisi müüjannade, tööliseide, teenijannade ja teiste töötavate tütarlaste keskel näitab, et väga paljud neist üldse abielulda ei mõtle, leides, et elu vallalisena palju parem. Tütarlapsed ei taha oma kanda võtta enam abieluiket, tundes selle vastu tülgastust. Pigemini on nemad ka vanaduses üksinda, kui peaks kogu elu kestel olema tegevuses abielunaisena, kelle aja nõuab endale perekond. Pealegi ei suuda enamik mehi tänapäeval üksinda perekonda ülalpidada, vaid sageli peab aitama teda sealjuures ka naine, kelle õlgadele nõnda kahekordne koorem langeb. Selle kõigiga arvestades on ka moodsad pariisitarid veendunud abieluvaenlasteks muutunud, tunnistades avalikult, et neid ei kohuta enam isegi varem nii kardetud vanatüdrukunimi.

Ekslik oleks aga arvata, et Prantsusmaal abiellumiste vähesuses süüdi on ainult naised.

Üle kahe miljoni poissmehe, kes 30 eluaasta seljataha jätanud, maksab seal rahulikult oma „vanapoiis maksu“. Ka mehed, kes hindavad vabadust kõrgelt, ei taha ennast koormata enam naisega, vaid eelistavad üksikut elu, olles nüüd koguni võõrdunud kord Prantsusmaal rohkelt moes olnud n.n. „vabaühendusest“ või vabaabi-elust nagu meil sellist vahekor-da nimetakse.

On asutatud küll ühinguid ja klubisid, mille eesmärgiks noorte inimeste paari juhtimine. Sellised klubid ja ühingud on noorte poolt küll suurt poolehoidu leidnud, koondades oma ümber palju liikmeid, aga tõsisemad tulemused puuduvad ka siin. Noored tulevad siia ikkagi ainult huvi ja ajaviite pärast, kuna klubide tegevuskava koosneb väga mitmesugustest lõbustustest. Abielu-iket suudetakse siin kaela panna ainult vähestele, enamik leiab aga ikkagi abielu täiesti üleliigse ja tülika toimingu olevat.

Mõtteteri.

Enne surma ei või otsustada kellegi tegude üle, aga elavalt surnuid arvustada — keelab kalmistu püha rahu.

Mõtted, mis suured tühjuses, võiksid jääda mõtlemata ja teod, mis tagajärgi ei anna, võiksid jääda tegemata. Aga siis tuleks inimesel ka pool ta nüüdsest elueast elamata jätta.

Mees, kes naise ette kummardab, on laps; ja mees, kes naiselt kummardamist nõuab — lapse nukukene.

Inimene on maailma loodud täiuslikuks kerjuseks, kellel midagi ei ole ja kellel seepärast ka midagi kaotada pole. Sest isegi ta elu on juba sündides pühitsetud hauale.

Kes oma risti kannab, see teise risti ette kummardab.

Kõrgemate ideede ja kaunistate püüete eest võitlev, heitlev ja kannatav inimene, — ainult see on elamiseks väärt.

Kannatamist ei saa õppida raamatutest. Seda õpetab meile elumõõlus valu — vaikselt pisara kaudu...

Elumõte võib küpseks saada vaid sellel maal, kus surmatõde vaeleks jääb. Ja ainult mõtlemise kaudu võime jõuda sellele õnnelikule maale.

Seltskondlikud kombad on — põr-mu mask.

Grand - Marina

4. sept. 4. sept.
Täna algus kell 1/28, maadlus kl. 1/4 10 õhtul.

Arbiiter Matvejev'i tuluõhtu

Maadlevad:

1. Huhtanen — Benold maailm., Soome. maailm., Viin.
2. Gromov — Tornofo Nõukogude Venemaa. Euroopam.
3. Otsustav maadlus: Siegfried — Sambugo Reglin mitmek. maailmam. Saksa mehiklane.

Tantsu-kursus

J. Kõmmik

Elegantne ingliskiil

Koolidele erigrupid

Õpetajate saatmine teistesse

linnadesse ja maale.

Rataskaevu 22 - 1.

Tel. 449-73.

Need, kes ei taha abielluda...

Prantsusmaal vallaliste suur rohkus.

Vist igaüks on kuulnud kaebaid, et Prantsusmaal väga palju on neid inimesi, eriti aga naisi, kes ei taha abielluda, vaid eelistavad vallalise põlve, milles peitub suur hädahoht rahva tulevikule.

Et see hädaldamine pole põhjusteta, tõendavad ka hiljuti

kogutud statistilised andmed, mis näitavad, et Prantsusmaal 40 miljoni elaniku kohta on 1.500.000 noort tütarlast, kes ei või abielluda, 500.000 tütarlast, kelle abiellumist mitmesugused põhjused takistavad ja 500.000 neid, kelle abiellumise teevad võimatuks usuli-

Tulmad neegrite juures.

Mustade kummalised abielukombed.

Kuna tähtsamaks sündmuseks inimelus osutub abielumaine on see ka igalpool seotud suure pidulikkusega mis veel kord tahab allakriipsutada selle sündmuse suurt tähtsust. Nii oli see juba vanasti, kaugel hallil ajal, mil kõikjal valitsesid uhked ja toredad pulmakombed, sügava sümbolise tähendusega.

Tänapäeval on aga kõigis kultuurimais need endised uhked pulmakombed peaaegu täiesti kadunud, nagu seda näeme endagi juures. Säilinud on need muistsed toredad kombad ainult vähese või sootuks kultuurita looduserahvaste juures, eriti neegritel, kes peavad pulmi ikkagi veel nii nagu seda tehti vanasti.

Teadupärast peab üks osa neegreid naist ilusaks ainult siis, kui ta on paks. Sellepärast hakatakse nende neegrite juures teatavasse vanadusse jõudnud tütarlapsi suure hoolega nuumama, et soetada neile paremaid abielumise võimalusi. Tütarlast soodetakse sel nuumamisel, mis kestab kuni kuus aastat, peaaegu mitmesuguste jahutoitudega, õlidega ja tatlitega, mille tõttu nuumatav alati paksuks ja ümarikuks rasvarulliks muutub.

Peigmehe leidmine ei valmista peaaegu kunagi tuska, kuna vanemad laste abielu kindlaksmääravad juba siis, kui need alles väiksed olid. Armastusele ei pöörata siin mingisugust tähelepanu, kuna varandus peaosaks mängib. Et nuumatud mõrja ilu veel enam esile tõsta, chitakse ta veel mitmesuguste kirevate ja kisendavate värviliste riidetega. Kui see tehtud, pole pulmadeks enam mingisugust takistust. Pulmade

ajal istub mõrja kusagil kõrgemal kohal, nagu paksu looriga kaetud. Isik, kes umbes meie notari taoline, seab kokku täpse nimistu kaasavara kohta, et lahutusel ülearuseid sekeldusi ei tekiks.

Lahutus on lihtne. Kui mehel naisest villand ja kaasavara tagasi suudab anda, ütleb ta lihtsalt kahe tunnistaja juuresolekul, et naine pole enam tema naine, millega ka abielu lõpeb.

Ühel sisemaa neegrite suguharul on kombeks, et pruut tuleb vanemate kodust röövida. Vanasti, võib olla, on see röövimine olnud ehk küll tõsine, ent osutub nüüd ainult kindlakskujunenud kombest kinnipidamiseks. Pruut ja peigmees lepivad nüüd ise ikka röövimise aja üle kokku. Hiljem tuleb peigmees määratud ajal pruudi kodukülla, tormab soodsalt hetkel valitu kallale ja põgeneb siis koos sellega, ilma, et tal mingisugust hädahoitu karta oleks, kuigi pruut moe pärast vastu rabeleb ja appi hüüab. Jõudnud peigmehe koju, viiakse pruut majja, mille ümber peigmehe sugulased nüüd valvama jäävad. Märgiks, et nad valvel ja keegi pruuti enam siit viia ei saa, laulavad sugulased seal mitu ööd ja päeva mitmesuguseid laule. Ei suuda peigmees pruudi eest

nõuetavat summat tasuda, tuleb tal selle sugulaste juurde sulaseks minna, seniks, kui ta oma tööga pruudi hinna lunastanud.

On suguharusid, kus neiu kunagi katmata näoga ei tohi käia, et teised ei näeks, kas ta on ilus või inetu. Et selle üle siiski selgusele jõuda, saadavad abielumisehimulised nooredmehed sageli väljavalitu majja mõne naissugulase. Kui sellel õnnestub pererahva usaldust võita, näeb tema ka ehk pesemisel tütarlapse nägu ja saab sellega saladuse jälile. Kui see noormeest ja tema vanemaid rahuldab, saadetakse neiu vanemaile kingitusi ja hakatakse pidama läbirääkimisi laste abielumise ning kaasavara suuruse üle.

Kui selle üle kokkuleppele jõutud, algavad kihlused, mis vältavad mitu päeva. Aga alles viiendal ööl pääseb peigmees pruuti manu, kuigi pulmapidu veel kolm päeva edasi kestab.

On suguharusid, kus naine veel mitu nädalat peale pulmi peab hoolega katma oma nägu, rinde ja õlgu suure ning tiheda rätikuga. Seda rätikut tohib ta kergitada ainult nii palju nagu seda vaja oma jalgade ette nägemiseks. Alles nädalate järele tohib ta katmatult oma majast väljuda, kuna arvatakse, et siis kõigil tema abielumaine juba teatav ning sellele vastavalt oskavad ka austada.

Armastatumad filmitööd.

Nagu peaaegu kõikjal teisel, on ka filmilmas rida teeme, mis kunagi ei vane, vaid ikka ja jälle uuesti filmimist leiavad, leides ühtlasi ka publiku poolt sooja ning vaimustatud vastuvõttu.

Üks enam armastatud teeme on siin ooperina kestva kuulsuse võitnud „La Bohème“. Esimesena val-

mistas sellest 1914 aastal Prantsusmaal filmi A. Capellan, pannes liigutavat Mimi osa mängima nüüd juba surnud Raquel Fourniai. Kaks aastat hiljem valmib „Bohème“ ka Ameerikas Alice Bradyga peaosas. Edasi on Mimina loorberisi veel lõiganud itallanna Marie Jacobini ja alles mõni aasta tagasi nii kuulus,

Heinagaegselt õhtult.

Koju lähedad niitjad, õul vikatid, rehad, — jääb matmata laipu neist niidule — hein.

Koju lähedad niitjad — neil sirged on kehad, ja nende lauludest kaugel on lein. . .

Koju lähedad niitjad vahel norgunud puude, rada kastetund higist kui päevasest tööst. . .

Koju lähedad niitjad — neil ümber on suude rahuõnnelik lootus unemagusast ööst. —

Koju lähedad niitjad, aga län niidule mina: olen õhtuga hardur, üksik ja kurb,

lõigates ribadeks udu niiskunud lina. . .

Ah! on suvigi hääbur kui kevade-urb: haljuse viimse niidab pea sügise vina, ja jääb alasti loodus — lõdisev orb. . .

Ervin Uibo.

nüüd aga unustuse hõlma vajunud Lilian Gisch, kelle vastumängijaks oli teatavasti John Gilbert.

Sugugi vähem armastatud kui „Bohème“, pole ka A. Dumase „Kameelia daam“, mis esmakordselt jooksis ekraanil geniaalse Sarah Bernhardiga peaosas. Edasi kujutas õilsahingelise kokoti traagilist armastust Pola Negri ja viimasena Norma Talmadge, kelle „Kokottide kuninganna“ oli tõeste pisarateni liigutav.

Kristuse elu ja kannatusi on 1910 aastast meie päivini näidatud kaheksal korral, kus juures film alati ka harukordselt suure edu osaliseks saanud.

Bizetit kuulus ooper „Karmen“ on mänguainet pakkunud Pola Negri, Raquel Mellerile ja viimasena Dolores del Rio'le.

L. Tolstoi kuulus romaan „Ülestõusmine“ on filmitud Saksamaal ja Ameerikas. Peaosid on siin mänginud Lia Mara ja Dolores del Rio, kellest Tallinnas eloti suurt poolehoidu leidis viimane, pigistades pisarad välja isegi meeste silmist.

„Vana Heidelbergi“ õrn romantika ja printsi ning vaeke kõrtsitütriku kurb armulugu on filmis käsitamist leidnud kahe korral. Saksamaal mängis Käthe kadunud Eva May ja printsi Paul Richter, Ameerikas olid aga nendeks Norma Scheerer ja Ramon Navorro, kes vaatamata oma kõlavatele nimedele ei suutnud pakku kaugelgtki nii kaasakiskuvat ja meeleolurikast mängu nagu seda tegid sakslased koos Verner Kraus-

signa, kelle doktori kuju printsi õpetajana unustamatu.

Romaanina kuulus „Quo vadis“ on samuti filmitud kahe korral 1913 aastal Ameerikas valmistatud filmis oli peaosas Amleto Novelli, kelle nimi ei ütle praegustele kinosaadele enam midagi ja 1921. aastal Saksamaal Emil Jannings.

Kolm korda on filmitud kuulus „Manon Lescaut“, keda esimesena kehastas Diana Karenne, teiseks Lia de Putty ja kolmandana Dolores Castello. Leo Tolstoi „Anna Karenina“ on kujutanud Lia Mara ja Greta Garbo, V. Hugo „Les Misérables“ on aga mänguainet pakkunud Henry Kraussile, kelle partneriks oli kuulus Mistinguette, William Farnum ja Gabriel Gabrio.

A. Dumas „Kolm musketääri“ on Prantsusmaal filmitud kaks korda ja Ameerikas Douglas Fairbanksiga üks kord. Mitme filmi uuesti valmistamiseks on põhjust pakkunud viimasel ajal ka helifilmi võidukäik, aga nende kõigi loetus läheks siin liig pikaks.

Armastus on õnne unenägu.

Praegusel ajal võib midagi võita vaid tormijooksuga. Mingisugused muud kombinatsioonid nüüd võidule ei vii.

Õnn on unustussara armastuse ookeanis.

„Naisreporter“.

Vold. Kellamov.

See oli üks hilissuve pühapäeva õhtu, mil sammusin suvituskoha lõpp-tantsuõhtult koju, ümisesin omaette viimase valsi sõnu:

„Doonau kaldal õrn kuuvalgus
Meid veetleb suudlema . . .“

See oli mingi kevadine unenägu, mis ei tahtnud kuidagi kooskõlastuda selle pimeda-tuulise sügisõõga. Pealegi oli mu tuju ka hapu, nagu see tavalisti osaks saab meessuguste poetidele eelsügiselil sügeil ilmul. (Eks ole ni, hra kolleeg Karmi Tannes!)

Ent korraga ilmus mäetagant nähtavale hele vilgelangev täht vistik! Ah, ei kurat, see on ju rattatuli, ligineb päris proosaline jalgrattasõitja, kellel tepsugi pole luulelist langeva tähe maiku man.

Sõidab sedasama teeäär, mida tallan minagi, keerab veidi paremale, peatub minu kohale jõudes, astub rattalt, ja nüüd märkan, et naisterahvas on.

Silmitses mind veidi, ning algab õrna, nii umbes rasvatihase häälega: „Vabandage, kaugel siit on Elva?“ „Elva? — Oo, see pole kaugel vaevalt üks kilomeeter siit otsejoones!“ vastan.

„Täna, aga kas te ei võiks öelda, kas Elvas on olemas võorastemaja, ööbimiseks?“

„O—ja, miks mitte, suurepärane kohe on, nagu ühel noobil suvituskohal olemas peab!“

„Nii, nii! Aga — vabandage, et ma teid nii palju tülitän —!“

„Palun, palun!“

„Kas te ei tunne vast juhuslikult Elvas elavat, kedagi kirjanik Kellamovi?“

„Kirjanik?! (Milline au ühele vaele sulevarre närijale!) Vast tahtsite ajakirjanik öelda?“

„Seda küll ka, kuid mõlemad ühes isikus!“

„Oo, kui seda ahvi soovite, siis on see kaunis kättesaadaval — ainult paar sammu —!“

„Teie — jumala pärast,“ silmitses ta mind korra teravalt „teie oletegi hra Kellamov!“

„Seda puhku küll!“ lausun Püve-Petri asjalikkusega.

„Jumal, milline juhuslik kokkusattumine — minu nimi on Luhakont, Lydia Luhakont!“

„Nii, nii, ja — mis teie siis, kui küsida tohin, minu suhtes südamele pakitseb?“

„Vaadake,“ seletab too kaunis naisreporter, „mulle tehti toimetaja poolt kohustuseks teid intervjuureida.“ (Kena vend see „Kõmulehe“ toimetaja, otse kohustab oma reporterit intervjuuse tegema!) „Nimelt on meil ligemal ajal kavatsus oma lehe veergudele paigutada meie kirjanikkude noorema põlve esindajate töid, s. o. katkendeid nende töidest ning nende . . . noh kirjeldusi nende isikuist ning edaspidiseist teotsemiskavatsust. Ja nagu meie juhuslikult teada saime, olla teil üks pikem näidend teokil —!“

„Suu jumal,“ imestun, „no kust kuradist nad ometi selle välja nuhkisid!“

„Noh, ajakirjanikkudele nüüd midagi teadmata jääb.“ Ning lisab võ-

luva naerutusega:

„Tähehamb siis, et teil on üks näidend teokil?“

„Jah,“ ohkan ahastades, „üks neljajärguline komöödia!“

„Mõeldu, kui huvitav, aga — kas me vast ei räägiks neist kõigist asjadest homme, teate, olen puruväsinud rattasõidust, pean minema omale öökorterit otsima — homme ehk külastan teid, kui lubate!“

„Oi, palun väga, miks mitte, aga selle öökorteri otsimisega on nüüd järgmine lugu, et kui teil selles suhtes midagi kindlat pole, siis on see otsimine öösel ju liig tülikas.“

„Seda nüüd küll, aga ma ikka kukin pean ööbima,“ lausub ta väsinud naerutusega huulil.

„Aga,“ kraamin kokku kõik oma julguse, „kas te vast ei sooviks siinsamas viletsas ubrikus oma niikuini väsinud keha puhata?“

„Kui lahke teie olete — täna teid kõigest südamest!“

„Oo, palun, palun!“

Muidugi siia ta jäigi, ronis ainult üle heinte teise seina, ning mina jäin ettepoole. Oma ratta ta tiris ka küüni.

Magasin kogu öö nagu korralik koolipoiss korteriperenaiega ühes toas, mõelnud teps mitte neile maapealsetele vallatusile.

(Aga mis siis, kui Liide seda teaks?! — Toimetuse ääremärkus.)

Hommikul ärgates oli esimene asjaolu, mis mulle kohe silma puutus, et tolle daami ratas oli ära — ühesõnaga seal, kuhu ta õhtul jäi, nüüd teda igatahes enam ei olnud.

Sadatuhat mõtet käisid korraga läbi mu peakolu ning neid loetella kulaks terve igavik. Tähtsaim neist oli aga see, et ratas on maakeeli öelda „sisse vehitud.“

Teiseks — mu keel jäi kurgulakke kinni — mu vastne ülikond oli niisama hea, nagu teda ei oleks olnudki — mes lannu, sii lannu!

(Ülikonnaga ühenduses on ka asjaolu, et kuue taskus asetses mu rahakott, ning vestitaskus kallihinnaline kulduur!)

Kolmandaks tegin leiduse, et too naisreporter ise ühes kõige eelpoolmainitud asjadega samuti kadunud oli.

Seal on siis see intervjuus ja neljajärguline komöödia!

Ja neljandaks tõsiasiaks oli see, mille saavutasin kahenädalasele järelepärimisele, et ühelgi Tallinna lehel sääraseid hulkuvaids naisreportereid ei olla.

Romaan kirjades.

Arno.

1.

Ma langesin ühele põlvele ja ütlesin:

„Ma armastan teid.“

See keda ma armastasin, vaatas mu peale ja vastas:

„Tõega?“

„Kindlasti ja mürdmata.“

Ta pani minu annetatud astrid käest, olles süvenenud mõttesse.

Ma jätkasin:

„Ma ei või, ei oska, ei suuda ilma teieta elada. Ma ihaldan teid. Teie olete mu ülim rõõm, õnn, unelm. Kas võin lootda?“

„Loota ei ole teil midagi,“ vastas ta kategooriliselt. „Ma olen teise mõrja. Teie mind võtta ei saa — tema saab.“

„Miks ma teid võtta ei saa? Ma võtaksin teid ihu ja hingega.“

„Ma tean, et teie mind võtaksite. Võtmise ja võtmise vahel on vahe. Tema võtab mind naiseks, teie aga võtaksite niisama.“

„Nii siis — kõik on otsas!“ ohkasin, tõusin põlvelt ja lahkusin rusutud ja murtud südamega õnnetu armastajana.

2.

Neil päevil sain järgmise kirja:

„Anna andeks armas Arno! Vabandage, et ma niimoodi alustan, öeldes „sina“, kuid me oleme kord ju nii suured sõbrad. Vabanda, armsam! Ma tahan sulle nimelt selle kirjaga teatada, et olen seda järele mõelnud tuhat ja sadatuhat korda, mis sa mulle teatasid. Ma olin tõega su vastu ülekohutune. Nüüd aga olen valmis sulle „ja“ ütleva. Ma vaatan iga päev neid astrid, mis sa mulle töid. Nende lõhn tuletab mulle meele sind. Tule mu juurde. Ootan! Viimavari, mis sa meile unustasid, on alles. Elan nüüd Valge-Sireli tän. nr. 9.“

Sind igatseva Alma.

Lugesin kirja, süvenesin mõtteisse. Tuletasin meelde, kes võis olla see Alma? Kellele annetasin astrid? Kelle juurde unustasin vihmavarju? Kes oli olnud mu vastu ülekohutune?

Kaua, väga kaua, tuletasin meelde. Kuid alles viimaks tuli mulle pähe, et see oli see Alma, kellele avaldasin armastust kuue aasta eest.

Viskasin kirja paberikorvi.

3.

Neil päevil sain jälle kirja:

„Miks sa ei tule mu unistus, mu igatsus, mu kõige kallim?“ Istusin sel toolil, kus istusid sina, kui mulle avaldasid armastust. Võtsin kätte raamatu, mida sa mulle lugeda töid kuid mida ma siiani ei saanud aega lugeda. Lugesin raamatu läbi. Huvitav, väga huvitav. Suudlesin neid astrid, mida mulle andsid — öied olid raamatu vahel ära kuivanud kui paber. Sinu pildile panin kuldse raami ja riputasin sängi kohale. Unetuil õil, kui mu igatsus sinu järele on nii suur, et ei saa unuda, võtan selle pildi ja suudlen . . . suudlen, kuni kaotan meelemerkuse . . . suudlen, kuttledes, et see oled sina . . . sina, minu igatsus, mu ülem rõõm, mu . . . mu kõik . . . ?

Ma ei lugenud kirja lõpuni, viskasin ta paberikorvi.

4.

Neil päevil sain uue kirja:

Ma ei lugenud kirja sisu, vaid viskasin ta teisteletsele seitsiks.

Siis võtsin sulle ja kirjutasin:

„Viis aastat tagasi lugesin Kaarli surinaas Marinetti „Futurismi“, varastasin Sinule ühe lille, mida sinule tahtsin kinkida, mu armas.“

Nüüd saadan ta — on küll närbunud, kuid see ei tähenda midagi. Viis aastat tagasi ostsin teatripileti Schultleri „Armumängu“ peale, et seda sulle anda tarvitada, kuid ei saanud sinuga kokku.

Nüüd saadan ta sulle. Pilet on seesama, nii et võid julgesti „Armumängu“ vaatama minna.

Viis aastat tagasi tahtsin su onule öelda, et ta on tola, sest et ta meie ühendust ei sallinud.

Nüüd paluksin sind minu sõna edasi anda, arvan et see ikkagi sinul võimalik, kuigi onu surmakuulutus seisis ajalehes.

Viis aastat tagasi, kui ma tahtsin sind, ei olnud mul võimalik sind võita.

Nüüd ehk on võimalik võtta, kuid ma ei taha teid.

Ela hästi, Arno.“

Sellest saadik ei saanud ma enam ühtki kirja.

Üksindlased.

Soome naiskirjan. Maiju Pajari järele Arno.

Alati ülal üks ja sama mõõtmatu taevavõlv, alati jalge all teadmata meresügavus... Maailmajoad vahe- tusid, ilmakaared mõõduid silme eest ja linnad kadusid, kuid mere- mehe hingest kasvas igatsus.

Ta igatses ema, õe ja kes teab veel millise olevuse järele, kes vahest armastas teda. Mäletas teda hommikuti ja õhtuti, pöördudes pal- ves tema poole. Ta igatses omase järele, selle ranna järele, kuhu võib millalgi asuda uneluis kodu üle.

Kuid seda tal ei olnudki kusagil. Ta „koduks“ oli laevakajut, armas- tus ning õrnus säilisid vaid mäles- tuses, kuna naiseks ja mõrsjaks oli igati ilutüdruk, keda ta otsis sa- damates.

Kõik need tüdrukud olid puuder- datud ja juba paljude merimeeste päralt olnud; peaaegu igauks varas- tas temalt ja viis sageli viimse raha, mis vaevaga teenitud ja lahkus naer- des asemelt, kuhu jäi lamama ta uimane, viinaga mürgitatud keha.

Ta rinnas aina kasvav igatsus veel läbielamatu ilu ja naise hinge järele; süda tuksus haiglaselt üksinduse rõ- humise all.

„Visa hing, nagu kassil,“ tõreles ta sageli iseenesega, kaineksaamise- se. Laeva jõudmisel randa, ruttas ta uuesti kõrtsi ja jõi — jõi senikaua kuni ettekujutus joonestas ta silme ette, mida hing ihkas. Ja mida enam ta jäi purju, seda rohkem ja kindla- mini uskus isenda hinge pettumust. Alati jõi ta mõistuse hämmeldumiseni ja näis, et võimas unustus vaigistas ta igatsuse.

Kui ta ärkas, siis märkas, et on ilma rahata, määrinud ja lebas tä- naaval, kõrtsist väljavisatud. Uuesti laevale, uuesti merele ja jälle uus sadam, kõrts, sama lõpulugu. Igat- sus aga elas edasi! Tume kui kuri, pealetikkuv kui patune mõte.

Kord peatus laev ühes sadamas. — Kurat võtaks, kuidas ma lõpuks nii langen, muutun eitavaks, nii et edasi pole kusagile minna, — söi- mas ta iseenast, otsides kõrtsi.

Oli selge kevad, pigem selle algus. Tärkava looduse aroomist sulas ta süda just kui vaha, ja vaigistamatu igatsus kodu järele valdas võimsalt ta hinge.

Näljaste silmadega vaatas ta mõõ- duvat armastajatepaari, silmitses õn- nelikku poisii, kes aitas ema koju, hoides ta käe alt kinni.

Keegi ei pööranud temale tähele- panu.

Ta jõudis kõrtsini. Jõi klaasitäie viina, siis teise, haaras äkki mütsi ja läks tänavale. Täna oli talle vähe ainuüksi viinast.

Väljas oli ju kevad. Ta veri kihlas looduse hingusest ja süda jänunes osavõtu järele.

Ta hulkus tuigerdades agulis, sa- ma linnajaos, kus nälj ja roim pesit- sevad. Ta silmas tüdrukut — see vaatas talle otsa ja järgnes talle.

Nad läksid mitmest kõverast täna- vast läbi, astusid mööda pimedat treppi põõningule ja seisis ärklitoe ees. Astusid pimedasse ja haisevas- se kongi. Tüdruk süütas väikeses suitsenud lambis tule. Tuba oli keh- va välimusega. Tüdruk näis veel noor olevat. Huuled olid värvitud — justkui ta oleks samal hetkel sõõ- nud toorest, verist liha; süvendatud ripsmed andsid valgetele silmadele varjundi. Neis peitus veel see, mida igatsesid isased.

Mees mõtles: See, vahest kellegi õde, võiks saada ka naiseks ja emaks pojale.

Tüdruk istus voodi äärel ja vaa- tas mehe otsa silmadega, täis ootust ja hämmastust.

Merimees astus tema juurde, istus ta kõrvale, võttis ta pea enese käte vahele ja vaatas kaua ta silmade sügavusse.

Pikkamisi vajutas ta pea tüdruku rinnale ja tasane kallistus puudutas ta rinda, õlgasid... Tilkusid rinnale pisarad — võõrad, tundmatud...

Tüdruk tõstis pea üles. Mehe suu avanes juskui näljase linnu nokk. Tüdruk kummardas ja suudles teda. Õrnalt ja kaua. — Mitte nii kirgli- kult kui kõik teised, vaid kui „ema“, — mõtles merimees, ja naeratas. Rinnas liikus midagi.

Tüdruk surus ta pea enda rinna vastu ja hakkas nagu laps suudlema teda.

Tüdruk ei pärinud midagi; ta nägi ainult, et ta üle kummardunud meest rõhub miski, ja ta taipas — mehe hing igatses hellust. Unuvärs hing- ges ärkas ema ja headuse tunne, ja ta andis selle sellele, kes nuttis ta rinnal.

Mees tõstis pea üles ja sosistas: „Täna.“

Tüdruku silmis näitusid nüüd pisa- rad.

Mees kallistas teda õrnalt, luges kõige puhtamaks naisterahvaks ja usutas ennast, et see nimelt on see mõrsja, kellest ta on unistanud omas igatsuses.

— Meie mõlemad oleme vaeslapsed ja üksindlased. Meie osaks pole ar- mastust, — sõnas mees tumedalt.

Tüdruk noogutas pead ja surus en- nast noore, väriseva kehaga ta vastu.

Nende känd haarasid võimsais kal- listusis teineteist kinni, leegitseva tulukesena kõrvetasid kallistused nende janunevaid kehasid; hellus tahtis soojendada külmanud, maha- jäetud südameid.

Hommikul, unest ärgates olid nen- de kehad teineteise kaisus.

Ja tüdruk andis talle armastuse nimel sama, mida teistele müüas raha eest.

Ja mees märkas, et samal öösel teostus ta unelus, ja ta juures olid võõraks ema ja naine.

Ta lahkus hommikul, nagu lahku- sid teisedki, kes saatsid õõ mööda tüdruku külma ja mugavuseta ärk- litoakeses, kuid täna ei tulnud tal avada rahakotti, ja tüdruki ei tule- tanud taksi meelde. —

Kui mul sind ei oleks!..

Kui mul sind ei oleks, mu elu mõistatus ja õnnelik saatus, siis oleksin mina, kui rändaja, kes kuuma päi- kese all janu kões vaelefeb.

Kui mul sind ei oleks, sinu lähedalt ulatavat hääle- kaja, siis peaksin ma elu võrgutavate mõjude all hää- buma.

Kui mul sind ei oleks, minu südantsulatau päike, siis ei võiks ma mitte keevade sisse uskuda: ma mõistak- sin ainult elutu sügist.

Kui mul sind ei oleks, siis oleksin ma kui surnud lind, kes üksinda leinab.

Sinu hing on minu altar, millel ma põlvitan — va- lus — õnnes — pisarais ja — hõiskel.

„Ally“.

Kui Tallinn naerab ja nutab.

Kui ema ja tütar armas- tavad üht mees. . .

Elas juba aastaid üle kuldse kes- kea jõudnud lesknaie Natalie S. oma leeriealise tütrega kõige suuremas vastastikkuses armastuses ja rahus. Kindlasti oleks nemad teinud seda ka veel edasigi, kui mitte ema poleks tutvunud omavanuse lese Karl K-ga, kelle välimus vägagi meeldiv. Hak- kas siis ema hellitama uuesti mehe- leminekumõtteid, tutvustades ka tü- tart Ernat uue isaga. Hakkas aga siis Karlile meeldima ka tütar, kes tublisti noorem ja nägusam kui ema, kelle peas juba esimesed hallid juuk- sed.

Alul aga kudutas ta edasi ka emaga, seniks, kui möödunud näda- lal omavahelise kohtamise väljas- pol kodu Ernaga määras, kelle sü- dagi polnud mehise mehe vastu külm.

Asjast oli aga kuidagi haisu nin- na saanud ka ema. Tekkis äge ko- done tüli, kuna ema nõudis, et tü- tar jätku Karl rahule, viimane aga sellest midagi kuulda ei tahtnud. Kostasid heledad laksud ja karjatu- sed, lendasid juuksed — ema ning tütar oli käsitsi kokku läinud.

Lugu lõppes sellega, et ema pani tütre tuppa lukutaha, rutates ise Karli juure, et seda katsuda veel kord võluda. Aga ka tütar ei jäänud rahule. Läbi akna ronis ta toast välja, tõtates määratud kohtamispaika, kust leidis eest oma ema armsa Karlakesega.

Ka siin läks asi ägeda lõõminguni, nii et mõlemad naised olid peagi verised. Karl aga pidas paremaks jalga lasta ja alles järgmisel päeval vihaseid naisi nende kodu vaatama tulla.

Üllatudes märkas aga ta, et eelmi- se päeva ägedast vihast polnud nais- te vahel jälgegi. Need olid leppi- nud, ja see, kes nüüd uksest välja visati, oli Karl ise. Ema ja tütar olid nähtavasti ometi kord aru saa- nud, et mees, kes räägib kahele nai- sele armastusest, pole midagi pare- mat väärt.

Võitlus vanapoisi pärast.

Elab kusagil Koidu tänaval elupõ- line vanapoiss August O., kellel oma tubli nelikümmend aastat turjal. Naist ta pole senini võtnud ega mõt- le seda teha ka edaspidi, leides, et elu nõnda, nagu ta praegu, küllalt roosiline ja ilus, ilusam igatahes, kui neil paljudel abielumeestel, kel- le iga samm ja tegu jälgib armsa eluseltsilise halastamatu pilk.

„Pruutidest“ pole kunagi ühel va- napoisil puudust, pealegi veel sellel, kel pole puudust maisest varast, vaid mõnigi kena kopik talle pandud. Säände vanapoiss oli ka August O., kellel peale kõige muu veel lisaks tubli portsjon elurõõmu ja nagu, mis alati lahkel naerumuiel, nagu igal teiselgi naljahambal. Lühidalt: Au- gust O. oli mees, keda naised nime- tavad „kompvekiks“, koheldes teda

ühtlasi oma armastuse ja õrnustega sellele vastavalt.

Armunuid, kelle südamerahu Au- gust riisunud, oli palju, kuid eriti tõsiselt näis seda olevat vanapoisi toanaaber, kellel elatud pole aast- taid palju vähem kui neid on Augus- til. Et August aga agaralt lipitses teistega, oli vanapiiga üpris õnnetu, arutledes endamisi pisarsilmil, kui- das armsast Augustist saaks eemale peletada vihatud võistlejad.

Kaua aega mõtles piiga nähtavasti midagi, ent siis äkki, alles mõni päev tagasi, nähti teda järjekindlalt hoovi- värvavas kedagi ootavat, veeämber kõrval. Kui siis lõpuks ühel õhtul üks vihatud võistlejanna silmapiirile ilmus, lendas piiga näo üle naeruvine, kujutledes, millise näo teeb küll preilike, kui ämbritäis vett temale kaela visatud. Ilus ega rõõmus see nagu enam igatahes poleks olnud, vaid vist hale, häbistatud ja hirmu- nud.

„Inimene mõtleb, aga Jumal juhib“, lausub vanasõna ja sellepärast jäi ka piigal võistlejanna häbistatud nä- gu nägemata.

Kui neiu ootaja kohale jõudnud, haaras see rutuga küll veeämbr, aga tegi seda nii õnnetu, et kuidagi komistas ja selleks, kes nüüd hä- bistatuna ja läbimärjana tõusis, osu- tus — vanapiiga ise!..

Ei olnud tal aega vaadata enam ka võistlejat, kes teise mõtteid näht- tavasti aimates, puhkes pilkeliselt naerma, vaid tõusis ja kadus, kor- raks vaid Augusti akna poole viha- selt rusikat vibutades.

Ja nõnda oli täiesti asjata Maki sulepadja põletamine.

Kuid paruniproua oli väga kangekaelne, ja pealegi mõnd aega õige jumalakartlik. Ta oli omale eesmärgiks võtnud — lõpetada kõik oma isa jõulu-naljad. Teadustades läbiotsimistest, ta pigistas selle järele tugevasti huuled kokku ja noogutas tähendusrikkalt pead. See läbiotsimine peitus selles, et Sirilund-naisterahvad peitsid jõu- luõhtul enese ümber mitmesuguseid asju, kes hõbedast kahvli, kes lu- sika, kes midagi muud, mis pidid siis hiljem Maki toas, temale isik- likult tagasi andma. Oo, kuidas oskas Makk omi asju — lusikaid ja kahvleid osavasti otsida! Tema halastamatus oli ses suhtes uskumatu. Sarnasel õhtul viibis tema juures, võib-olla mitte vähem kui kuus naisterahvast järgimööda. See oli küll üks rõve ja rikutud inimene!.. Kuid kõige rohkem sundis mind imestama see kord, kuidas ta oskas kõiki neid naisi ja neidusid sõnakuulmises pidada — ehkki nad kõik tema tegude ja eluviiside tunnistajad olid. Terve aasta jooksul ei olnud tegude ja eluviiside tunnistajad olid. Terve aasta jooksul ei olnud ühegi poolt nende hulgas mingisugust vähematki kaebust tema kohta, aga hoopis ümberpöörduvalt temale avaldati suurimat lugupidamist. Tõsi ju on see, et tema oskas paremini kui keegi teine valitseda. Mi- nule oli see vähemalt suurimaks mõistatuseks.

Jõulud lähenesid kiirel sammul. Sirilundi poole venisid pikad voorid käijaid ja sõitjaid. Poed, laod ja keldrid kubisesid päevad läbi ostjast — minutitki ei olnud seal rahu. Mina aga sain Roosa vanemalt, naabri kihelkonna pastorilt ja tema proualt kutse, pühiks neile võõr- sile sõiduks. Nad elasid nii üksikult, ja neile oleks see olnud suureks lõbuks, kui oleksin võinud neid külastada. Kui teatasin sellest paruni- prouale ja Makile, siis vastasid nad mõlemad mulle, et minust olevat ka siin suur puudus, kuid siiski ma pidavat pastor Barfudile ja tema abikaasale seda lõbu valmistama ning neid külastama. Hiljem kõnele- sin sellest ka Roosale, ja tema soovitas mulle samuti külla sõita. Siis otsustasin minna jõulu-laupäeva hommikul vara — kogukonna metsa kaudu.

Samal ajal oli ka Jumal halastanud vanamehe Frederik Mensa peale ja teda maapealsest elukoormast vabastanud: tema kõht, mis seni oli kõik väga hästi seedinud, loobus omast edaspidisest tegevusest, ja ta jäi äkki raskesti haigeks. Tema tütar, kes oli noorema mõldriga abielus, väga virk ja armas naisterahvas, ilmus oma isa surmavoodi juurde ja ei lahkunud seal terve öö jooksul. Kuid tal enesel olid ka väiksed lapsed, ja ta ei võinud kaua kodust eemal viibida. Ära minnes soovitas ta õngitsejal vahetada haigele sooje aurutusi, kuid see oli sarnaste asjadega hakkama saanud, et otse häbi rääkida. Paari päeva pärast oli juba kõigil teada, et õngitseja oli aurutustesse asetanud peenikesi jätükikesi. Seda oli veel vähe: ta oli ka haige kõhtu pee- nekstaotud jääga masseerinud. See muutis aga vanakese tervise tund-tunnilt halvemaks. Ta sai külmetuse, millest otse hüppas voodis. Aga suu kiskus kõrvuni viltu. Vaevalt oli see tugev vanamees kordki

õpetajaks. Talle näis see otse alanduseks ja teotuseks olevat, et Siri- lundis on kellelgi teisel koduõpetaja, aga temal mitte.

— Jah, võib-olla arvatakse, et mul ei jätku selleks jõudu, et kodu- õpetajat pidada, — seletas ta mulle. — Mis aga puutub palgasse, siis pean tähendama seda, et mina võiksin teile ka kaks korda suuremat tasu maksta. Lähme ühes minu poole, minu abikaas soovib ise teiega ka ses asjas kõnelda.

Olime juba pool teed ära käinud, kui Hartvigsen korraga midagi meelde tuletas, et tal veel Sirilundis asjaajamist on, ja sellepärast saa- tis mind ees minema. Jah, Hartvigsenil olid jälle mingisugused asja- ajamised Sirilundis tekkinud — asjaajamised paruniprouaga. Tal oli kole igav ja sellepärast pidi kellegi isiku leidma, kes teda oleks vä- hegi lõbustanud. Ta tutvustas Hartvigseni leitnant Glani looga ja nüüd töötas selle kallal, et teda ennast tublisti imestama sundida. Roosa suhtus sellesse üsna rahulikult. Ta oli oma armukadedusest paranenud, ja nüüd ei olnud tal enam sellega asja.

Ma ei kohanud teda võõrastetoas. „Tõesti, nad on Martaga ko- dust äraläinud,“ — mõtlesin mina. Aga et sellele asjaolule mitte täht- sust anda, nagu tungiks minna vägisi tema mehe äraolekul majja, kirjutasin ma paberisedelikesele, et Hartvigsen ise palus mind tema poole sisse astuda. Äkki kuulsin ma trepil Roosa ja Marta samme. Nad mõlemad tulid ülevalt korralt trepist alla. Roosa jäi imestusega uksele seisma ja seletas:

— Meie istusime üleval ja õppisime. Tõesti polnud see küll õp- pimine, aga ometi midagi sellesarnast. . .

Mispärast Roosa nõnda imestas? Roosa oli saanud hea hariduse ja palju õppinud. Ja mispärast ei tahtnud ta siis õpetada Martat luge- ma ja kirjutama?

Tema imestus aga rippus rohkem ära tema erilistest seisukorrast: ja see oli ühtlasi ilus ja liigutav. Kunagi ei olnud ma teda rohkem võ- luvamana ja huvitavamana ning kenamana näinud.

— Nüüd võid Sirilundi minna, kui seda soovid, — ütles ta tütar- lapsele. — Benoni on valvur-Sveni juures. Teie teda seal ei näinud?

— Miks mitte! Tulin jälle meelega siia, et teid üksinda eest leida.

Ta noogutas peaga. Kuid mulle näis, et see ei meeldi talle hästi. Ta naeratas kergelt. Mina aga jätkasin samal toonil ja mõtlesin: „Noh, kes teab, kuidas küll Munken Vendt siin oleks toiminud!“

— Mina käin siin sellepärast, et mind eriti veab siia, — ütlesin mina. — Võib-olla tüütan hoopis ära!..

— Mina aga olen abielus naisterahvas, — kostis Roosa.

— Kuid mina nägin teid ka kaua aega enne abiellumist. Ja esi- mesest pilgust olin juba teie oma!

Oo, ma ei suuda kuidagi unustada seda, millise huvi ja rõõmuga ta mulle otsa vaatas. Ei tea, võib-olla oli see ainult tema uudishimu.

— Kui Issand Jumal, mis teie ometi minust arvate! Ma ei või ju

Kaupmees Kaali kavalus.

J. Põllumees.

Provintsis elutseva elatanud kaupmees Kaali noor naine kanti kalmistule. Rohkesti oli tuttavaid ja sugulasi tulnud kadunukest saatma kuni kalmistuni. Siis siirdusid sealt esisade kombe järele kaupmehe majja matuse söömingule.

Kui kanti lauale söögid, joogid, algas ka kohe suurepärase sööming ja jooming.

„Ernast on päris kahju; seda ma ütlen, sest et see tõi on ja ei ole paremat perenaist siin linnakeses ennem olnud ega saa ka olema,“ ütles rätsepmester Rõigas, ja härrad ja proud, kes istusid söögilauas, noogutasid nõus olles päid.

„Seda au peab talle igaüks andma, et töö, olgu see kodus ehk kaupluses, tema käes otse lendas.“

„Seda küll!“

Kaupmees Kaali õde — Kõlvarti maja kojamehe eit, kõõrutas pudistades, sest et tal tubli vorstijupp suus mäletse oli. Aga kui ta selle alla neelas, kordas ta oma sõnu.

„Et töö tema käes otse jooksis, ütlen ma!“

„Ja tundis seda asja,“ hüüdis keegi üle laua.

„Muidugi tundis ta oma talitust. Ja kuidas ta kaupluses mõõta mõistis — ühe ropsi kaal õigel kohal,“ ütles voorimees Vöö. „Niisugused inimesed ei leidu palju, ja et mõni inimene tema üle sõnadega ehk teoga oleks nurisenud, seda ei tulnud ette, ja poes kauples ta kolm korda rohkem kaup päevas läbi, kui kõrval kaupmees Kübar.“

„Ja kodune majatalitus läks tema käes täppi,“ ütles naabri maja perenaine Peerni, „ja temal juba ükski suutäis aia taha ei läinud. Kuigi mõnikord mõni suutäis rikki läks, selle mõistis ta seapõrsale ilusasti ära sõtta.“

„Ja hoolas ta oli!“ ütles Kõlvarti eit ja müksas kingsepp Mukile ribikontide vahele.

„Mis se tahad?“ küsis paksu kehaga Muki. „Ah soo! Säh, võta veel vorsti!“

Ja ta ulatas vorstitaldreku Kõlvarti eidele ette, kes noa ja kahvliga nende kallale tikkus ja heleda häälega tähtas:

„Päris kahju Ernast, sest et ta nii hästi oskas siga rammusaks sõtta.“

Kaupmees Kaal, kes kogu aeg kuulis neid kiidukõnesid, või ei kuulnud mitte, vahtis huvitusega oma õle

kannu, mõtetega ja ilma, et ta õiget maitset oleks tundnud.

„Mis sa siis nüüd ka mõtled, vana Kaal?“ küsis konstaabel Kork.

„Mis?“

„Mis sul meeles on? Kas annad kaupluse käest ära, või trügid üksinda edasi?“

„Ei tea veel midagi!“

„Lase'nd olla härra Kork. Kes räägib kaupluse äraandmisest, kui naine alles tund aega mulla all on.“

„Ütlen, et mul mingit halba mõtet siin ei olnud; ärge pange pahaks!“

„Ei — ei, pane pahaks!“ öeldi kooris.

„Oleks Erna veel ellu jäänud, oleksid veel aastaid võinud kauplust pidada, aga nüüd läheb sul mehikesel asi raskeks.“

„Ja-jah!“

„Küll oli Erna hea ja aus ning korralik mehe naine, ei ole elu-ilmast sarnast ausat naisterahvast näinud,“ ütles voorimehe eit ja häägas lusikaga salatit sealihale kõrvale.

„Issand andku talle igavest õnnistust ja rahus puhata!“ kõlas alt laua otsast terav naisterahva hää.

Siis oli kõik vaikne ja vagune; kuuldi ainult nügade ja kahvlite kratsimist ja kaapimist taldrikutel, vahest ka mõne ohkamist, või ütles keegi: „Jah, sedasi ta on! Ega seal teist ei ole!“

„Aga ilusasti kõneles õpetaja täna, päris peenikeselt viis ta oma matusekõne läbi.“

„Tal on hea kõneand,“ kiitis kingsepp Muki. „Tema tegi täna kadunukesele otse au: võime täitsa rahul olla...“ „Virk, aus ja ilus naine on oma mehe kroon,“ ütles ta ja lisas veel juurde: „ilus, aus ja tark naine ehk maja.“

„Jutlus oli mullegi meele järele,“ lausus vana lesek sekka. „Õpetaja teadis ju, et mu kadunud Erna oli ilus ja aus naine oma mehele.“

„Tõsi, tõsi,“ kinnitasid teised, „ta oli ilus naine. Ilus ja aus naine!“

„Jah, seda ta oli... Igaüks imetles seda, et kuidas noor naine vana mehele nii aus ja korralik?“

Kuid teadke head sugulased ja sõbrad, et ma ei armastanud teda mitte ta ilu pärast, vaid ma armastasin temas muid hingelisi omadusi. Armastasin teda — andku Jumal talle rahulist hingamist — seepärast, ehkki oli elava ja üleemeelse loomuga, et jäi oma vana mehele sellegi pärast truiks...“



Miss Hollandi 1931.

Ta oli mulle truu, vaeseke, hoolimata sellest, et oli alles kaheksümneviie minna aga juba kaugelt üle kuuekümne... Ta jäi truiks mulle, oma mehele...“

Konstaabel Kork laskis kuulda-vale paljutuleva kõhatuse.

„Kas teie ei usu või?“ küsis lesek temale pöördudes.

„Mitte, et ma just ei usuks,“ kõhatas konstaabel piinlikult, „noh... noor naine tänapäev... salajane kokkusaamine... seda ja teist...“

„Näen, et teie ei usu. Tõendan siis teile. Säilitasin tas truuduse strateegilise plaaniga. Nii kuidas minä asja korraldasin, poleks mind mu naine, isegi kui oleks tahtnud, saanud petta. Kaitsesin oma abieluvoodit üsna kavalasti... Võisin abieli truuduse suhtes rahulikult magada...“

„Kuidas see kõik juhtus?“ päris konstaabel.

„Väga lihtsalt. Levitasin linnas, kui abiellusime, tast halba kuulsust. Tunnetes seda ju isegi. Kõnelesin igalpool: Mu naisel on suhe prefekti härra Põmmiga. Sellest aitas. Mitte ühelgi ei jatkunud enam julgust mu Erna ümber tiivariputamiseks. Kõik kartsid prefekti viha. Temaga vast-

ollu minna oleks tähendanud protokoll kaela saamist...“

„Ah, tal polnudki siis prefekti Põmmiga mingit suhet?“ imestas konstaabel Koik.

„Muidugi mitte... mina ise mõtlesin selle loo välja. Noh, sõbrad ja sugulased, kas ma ei teinud seda hästi?“

Kolm minutit möödus täielises vaikuses, siis oli jällegi nügade ja kahvlite lõminat kuulda, ning sööming ja jooming kestis täies hoos edasi.

„Noh, oota, küllap vana kaval Kaal abiellub veel kord noorega!“ pomises konstaabel Kork oma ette sala muigavalt...

Armastuse Kolgatal kannatamine on suurim kannatusist. Ent see on suurem ka õnnest ja silmade kirglistest vaatest.

Elu on Saatuselehe hindmõistatus.

Kes suudab unustada armastuse, see on elu ja maailma oma alla heitnud.

Nõrkus on sageli tugevuse eelaste.

Kuidas tantsida?

Mida jutustab hra Nõmmik — meie lugupeetud tantsuõpetaja.

Sisenenud meie tantsumeistri hra Nõmmiku avarasse tuppa, seletas hra Nõmmik meie lehe esindajale üldjoontes nii mõndagi huvitavat.

Ta ütles, et kui tantsustiiliist rääkida, siis peab eestkätt rääkima inglise stiilist, millel rahulikud, painduvad, ümmargused liigutused. On ju tantsustiili põhi rahulik, keskmiselt pikk samm, mis kooskõlas inimese kasvuga.

Oleks tantsu karrigeerimine, kui võtta sammu pikkuse suhtes mõõdukalt, kindlad reeglid...“

Edasi oleks väga tähtis keha hoog, ning inglise stiili juures eriti keha ülekannet. Keha liikugu jälgadele vastassuunas, kuna vastassuuna nurk ei tohi olla mitte liiga suur, sügav.

Sel alal on suurepäraseim õpetaja ja tantsija maailmas inglase Victor Silvester, kelle õppemeetod lihtne ja kergelt arusaadav, ent ühtlasi siiski vaba ja suursugune.

Õppetunnist võtab see ex-ilmameister 1¼ inglise-naela ja annab päevas kuus tundi. Ka hra Nõmmik on võtnud tunde selle tõelise tantsuõpetajate juures ja nii mõndagi juurde õppinud.

Millised on praegu tantsitavad tantsud maailmas? — Tango, slofox, inglise-valss ja quick-stepp. Ent neist neljast on esikohal slofox ja tango.

Millised on tantsukoolid Lääne-Euroopas?

Küsimuse peale seletab hra Nõmmik, et selles suhtes oleme ligikaudu poole võrra ees nägususe, avaruse, õhukülluse ja mugavuse poolest ruumide alal, ja kui üllatav sellejuures ka ei näi, ent õppemaks meil on tervelt neli korda odavam Prantsuse, Saksa ja Inglise sellekohastest koolidest.

Kas iga hea tantsija võib olla ka hea tantsuõpetaja? Naeratuses seletab hra Nõmmik, et hea tantsija ja hea tantsuõpetaja võivad olla hoopis kaks isasja. Pole sugugi tähtis veel, kui üks tantsuõpetaja oma õpilasele suudab ise küll tantsu jumaliku demonstreerida, vaid tähtis on: kuivõrd oma võimist ta suudab teistele edasi anda, külge pookida.

Kuidas anda oma võimisi edasi teistele? See üldpedagoogiline küsimus on ka tantsuõpetajate põlevaimaks päeva- ja eluküsimuseks, mille üle nad juba lähemal ajal oma huvides selgusele püüavad jõuda.

kuidagi teie omaks saada! — hüüdis Roosa. — Ma ei mõista, mis teie ometi minust tahate!

— Mis ma tahan! Mis üldse tahetakse? Olete teie kivi või inime-ne? Olen juba neist naljamängudest ja tembutest tüdinenud: tuln siia selleks, et seda kord lõpetada. Tehke minuga, mis iganes soovite!

Ah, milline tola ma tõesti olen! Mulle näis, et ta vähe rõõmustas selle üle, nähes minu poolt sarnast ägedust ja pealetungimist. Ta huuled värisesisid, nagu oleksin mina teda haavanud. Siin leidis ta laualt minu sedeli, mis olin talle kirjutanud. Vististi mõistis ta nüüd üsna hästi, et ma polegi nii pealetükkiv ega toores, nagu seda püüdsin näidata.

— No-noh! Või siis Benoni palus teid meie poole sisse astuda!... — seletas ta edasi. — Nõnda arvasin isegi!...

Ma ei vastanud sellele midagi, kuid siiski ei soovinud oma ägedust vähendada. Läks ju kõik nii hästi ning lõbusasti. Ma peatusin tema ees, vaatasin talle näkku ja ütlesin äkki:

— Ai—ai—ai!

Siis vaatas ta mulle ka näkku ja hakkas tasakesi naerma. Natukese aja pärast küsis ta pool naerdes:

— Mis teil viga on? Rahustuge ometi kord!

Mul pööritas südames ja pea käis ringi. Kõik julgus kadus, kui talle lähenesin ja äkki ta oma sülle haarasin. Ma värisesisin kogu kehast ja ei kõnelenud sõnagi, ainult tõmbasin tema pea oma peale lähemale, ajasin oma kaela tema kaela juurde. See kestis ainult ühe hetke. Tal oli kerge vabastuda minu käte vahelt, kuid korraga lõi ta mind käega vastu kõrva. Nagu ratas keerles mu pea otsas: ma kukusin toolile.

See oli hea kõrvakiil!

Vaene Roosa! Ta ise valmistas enesele palju muret, trööstides mind ja püüdes seda sumbutada. Ma ainult vähehaaval suutsin omi mõtteid koguda. Roosa naeratas ja külvas mind üle küsimustega:

— Kuidas mina teile äkki pähe tungisin? Ja kus teie seda kunsti ometi õppisite? See on ennenägematu asi! Noh, olge ettevaatlikum ja kihutage kõik sarnased mõtted peast välja!...

Kui mu pea uuesti kainenes, sattusin endisse alandlikku olekusse tagasi. Olin isegi õnnelik, et Roosa mulle veel ust ei näidanud. Ei, Munken Vendti meetod ei sobi mulle sugugi. Mul on hoopis teistsugune iseloom ja natura. Tema võib meelitada ja enese juurde tõmmata, keda iganes soovib. Oo, temal näis nagu mingisugune eesõigus olevat, enesele kõige metsikumaid väljaastumisi lubada ja siinsamas ka andestust saada!

Vähehaaval muutus meie vahekord Roosaga endiseks. Ta istus oma kohale ja hakkas jälle minuga, täis usaldust kõnelema, ning küsis:

— Teie olite viimane kord ka hoopis teistsugune. Olite nii äge — tormiline. Kas mäletate veel?...

— See on õige küll, kuid see oli ikkagi juhus! — kostsin mina kõrvalepuiklevalt.

— Aga mispärast viimasel ajal nii harva meie pool käite? Meie Benoniga mõlemad oleme tihti selle üle mõtteid vahetanud.

Olin jälle vaikne ja alandlik, nagu lambatall! Siis kostsin mina kurval toonil:

— Ma ju käin teie pool. Täna väga. Käin õige sagedasti. Kuid võib-olla, on teil ehk parem, et ma sugugi ei ilmuks. Lugu on ju nii: teie elate oma ette, ja teil on vägagi hea. Aga tulen mina, hakkkan teile igasuguseid vanu lugusid jutustama, ja teie hakkate kurvastama. Parem juba hoiduda teist kaugel, teades, et teil hea on.

Kuid hiljem otsustasin ma siiski katsetada Munken Vendti süsteemi veel üks kord, enne kui lõpulikult alla anda, sest alguses edenes kõik kaunis hästi.

XXIII.

Paruniproua ei jäänud muud üle, kui jumalakartlikkusse süveneda. Kui õnnetu ja abitu ta oli! Hartvigseniga mängimine ei rahuldanud teda enam, kui paar kolm nädalat. Ja isegi see mäng ei olnud tõsine, vaid nagu käsitöö mittetegevuse tõttu. Hartvigsen ei saanud sellest midagi aru.

Siis otsustas ta oma isa supeluspäja ära põletada. See oli paruniproua tegu aga Jensi-papa juhtis kogu oma osavuse ettevõtte läbi viimiseks. Jensi-papa ajas oma asja kavalalt ja targu: ta kasutas kuulvalget õõd, kui sulepadid oli õllekõõgis kuivamas: viskas tüki põlevat tõrva korstnasse, suled plahvatasid põlema, ja sulepadid põles ühe minuti jooksul. Aga selle aja jooksul hüppas pikakoivuline Jensi-papa mõne osava hüppega katuselt maha, ja kadus lähemal oleva maja taha. Kõike seda nägin ma selgesti oma korteri aknast.

Jah, mina olin kõige selle tunnistajaks, sest seisin oma maja akna juures ja vaatlesin seda. Paruniproua ei salanud minu eest kõike seda, mis pidi sündima. Ta astus oma isa vastu välja avalikult ja ausalt, et see oli lubanud oma majas sarnast supelusjanti neidudega. Ja mind pühendas ta ka selle supelusjandi saladusse, ilma et oleks minult vaikimiskohustust nõudnud. Vaja tunnistada, et mina hindasin tema usaldust vääriliselt, ja vaikisin lõpuni, nagu haud. Nende peensustega avaldas paruniproua suurt mõju. Jah, tema oli silmapaistev ja andekas naisterahvas.

Kuid Makk, see kõikvõimas valitseja, ei oleks olnud mitte paruniproua isa ega suur härra, kui oleks jätnud selle asja saladusse. Kui õngitseja tema juurde ilmus ja juhtumuse üle teadustas, kuulutas Makk kohe terves ümbruskonnas, et ostab sulgi ja udusulgi kõrge hinnaga. Räägitakse, et ta olevat seda abinõu juba mitukorda tarvitanud, et jõuluks uut supeluspäja muretseda. Ja ei möödunud kaht päevagi, kui Sirilundi ilmus hulgana sulekorjajaid, kes pakkusid sulgi ja udusulgi müüa, mida nad fiordidest kaasa toonud.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Millise kuupalgaga on võimalik abielluda?

Tahaksin meeleldi kuulda, kui suure kuupalgaga võib „Abielulehe“ lugupidetud lugejate arvates abielluda? Olen ise nimelt noor neiu, keda naida tahtnud mõnigi korralik ja tubli mees. Olen aga kõik need kosimisetpanekud tagasilükanud, kuna meeste kuupalk liigagi väike, 50—120 krooni. Minu arvates ei piisa aga sellest äraelamiseks, kas või tagasihoidlikult ja vaikseltki. Arvan, et minu tulevane mees peaks teenima kuus vähemalt 200 krooni, mis pole igatahes veel palju.

Oleks huvitav kuulda, mida arvavad sellest teised lugejad?

Milvy.

Millal ning kuidas?

Olen kuulnud nii paljugi inimeste suust: „Nüüd võin olla õnnelik — nüüd tunnen ennast täitsa kodus!“ Kuid minul, kui noormehel, jääb arusaamatuks, millal ning kuidas võib olla inimene õnnelik? Õelge mulle austatud „Abielulehe“ lugejad, daamid kui ka härrad: millas tunneb inimene ennast õnnelikuna? Millal on endaga täiesti rahul?

„Juku“.

Millest tuleb see?

Millest tuleb see, kui üks mees igatpidi näitab muidu üles lugupidamist ja soovib kõigest hingest sõprust, kuid siiski alati nii palju püüab valetada ja iseennast tähtsamaks isikuks teha, kui ta tõeliselt on? Kas niisugune mees on üldse väärt, et teda maksab tõsisemalt võtta, kui üht kergatsit, või ehk on mehed kõik sellised?

Oilly.

Vastus „Mehele“.

Ei — tülli meie ei lähe, sest minagi pole puutumata jäänud imelikust poolehoiust Teile, mis aina kasvanud on Teie kirjutiste läbi, millistes naist peate olevuseks, keda mees mitte ainult oma äranägemise järele kohelda ei tohi. Isegi häädmel teeb mulle kord ka Teiega juttu ajada. Ma mõistan Teid kui meest, kellele siiski võõras naise hingelaad, sellele vaatamata, et ta sellesse küll heatahtlikult suhtub. Ma ei mõelnud oma ütluses „Ollile“, et naine peaks oma

elu pühendama laste „vabritseerimisele“ ja enese koguni unustama. Minu väide oli, et häbistav on naisele abielu, kus hoidutakse lapsest (mitte lapsist). Iseasi on see, kui neid nii palju kipub tulema, et ruumipuudusel juba sõda ähvardab tulla.

Kahjuks noidutakse ju praegusel ajal isegi ainsamastki lapsest. Kas Teile näib n. n. „inglite tegemine“ koguni mitte patt olevat, et ainult mehe meeli kõita oma saleda välimusega?

Ei taha minagi suuremat jagu oma abieluajast ainult nurgavoodis lamada, aga ma ei tahaks ka, rääkimata hingelisest küsimusest, kaotada oma ter vist ja jume, mis samuti võib võtta mult mu armastatud mehe, kui laste „vabritseeriminegi“. Mu huvid — teater, kirjandus, sport, ei kannataks vist küll palju, kui ma paarile lapsele elu annan?

Teie viimane lause aga on otse valus, kus patuks ja häbematuks peate naise tungi last saada. Saan aru, et mehele on sugulise rahuldumise võimalus naise kaudu peanõudeks, sellepärast ta nii väga kõrgelt ei hindagi emalikkust, mille läbi alles naine valmib kehaliselt ja hingeliselt täiusliku arenemisastmeni, olgugi, et seksuaalselt väga tundlik ja elav on. See arenemiseaste puudub mehel täiesti, sellepärast ei tohi püüda naist veenda, et ta peaks rahulduma nautingust — sest mis mehele terve ja õige, on naise hingelaadile loomuvastane ja tema sügavam instinkt saab petetud.

Ja ma kuidagi ei taha uskuda, et Teie, peenetundeline mees, (siiaamale pidasin ma Teid selleks tõesti) võiksite näha imestust raskejalgsuses ja emalikkuses.

Gratia

Vastus „avalikule küsimusele kõigile „Abielulehe“ lugejale“.

Teie küsisite: „Millest tuleb, et abielu armastajad nii sagedasti üksteisega tülitsevad?“ Vastus on lihtne, nimelt puuduliku intelligentsuse pärast, sest intelligentne inimene on arusaaja inimene, kui ta aga saab teistest inimestest aru siis ta loomulikult, kui targem, annab ikka järele ning ei vii asju kulminatsioonipunkti. Kui aga intelligentsus puudub, siis on armastajate dialoog umbes niisugune: üks

ütleb: „Sa oled narr“, ning teine vastab: „Sa oled ise narr“ j n e., kuni lõpmatuseni.

Palun lubamist individuumile, kes varjunimega „mees“ alla kirjutab, veel tähendada, et kui inimesel taktitunne on, siis ta valib ikka täitsa parlamentaarset ütlust, ning ei räägi „karjapoisikese teguviisidest“, või palub vabandust, kui ta kedagi teist oma ütlusega on haavanud. Teie kirjutate „Gratia“le“, et abielu, kus hoidutakse lapsest oma heaolu pärast, on normaalne, ning see iseloomustab Teid kõige paremini. Teie tahate „mees“ olla, ise aga kirjutate, et meheni pole Teie veel jõudnud, sest Teil puudub naine, olete alles „poissmees“. Alles abielludes jõuab poissmees täielikkuseeni, saab alles siis „meheks“ ning isaks. Kui abiellute, siis muutub ka Teie arusaamine sellest, mis „patt“ on. (Teie vastus „Gratia“le“ „Abieluleht“ Nr. 29). Praegune Teie arusaamine „patust“ on väga omapärane, et mitte rohkem öelda.

Nomen nescia.

Vastus „Eros“ile“.

(„Abieluleht“ Nr. 29.)

Abielu on püha — ning temas peaks elatama õiglaselt. Siis jäävad ära paljudki pisarad, mis tihti enda süü läbi langevad laugelt. Abielu põhjendab armastusel, ja kui seda ei ole, siis ei ole see ka abielu.

Armastate, siis ei ole tähtis arv aastates. Teil peab olema ühine vaade tulevikkude, siis võite ka abielluda.

Kas suudab too mees rahuldada Teid, kui kirglist naist? Seda ei või teada ju ükski võõras „Abielulehe“ lugeja, kes silmitsenud Teie küsimust. Seda peaksite ise teadma, olete ju teda vähegi tundma õppinud. Kuid lõpuks ütlen veel üht: tasuks headuse eest üksi ilma armastuseta ei soovita abielluda, sest see oleks siis nagu sunnitud. Elate — saate tasuda temale ainelise võla. Leiate noore, kelles kirg, kelles palju elukogemust ning Teie elu on armastus — üksteisest arusaamine. Ja ära on jäänud kahtlused, mida ehk tunnete temaga abielludes, kui Teie teda ei armasta.

Jukky-Jacky.

Vastus „Kurvale naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 29.)

Teie küsimuse peale pean tahes või tahtmatult vastama. Mõõda minna

hajameelsus.

Vaatan elu kinniste silmaga —
Võimatuseni hoolimatu —
möödun kõigist õnnetu ilmega,
kuidagi võõras ja sobimatu.

Tahaksin olla häbematu —

käia ringi ironiseeriva muigega
mööda kõigist kärsik ja läbematu
vere kuulda tuikega!

Tahaksin olla rahul ja segamatu —
(hajameelsust oma vahetada sellega!)

Tahaksin leida olendi, kellega

olla võiks absoluudilt üks ja jagamatu! —

Karl Tarius.

nii kergelt ei saa. Olete mitu aastat juba abielus ja armastate meest. Nüüd aga ühel ilusal päeval leiate vea, millega ei saa leppida praegusel ajal. Kaalute küsimuse juures: kas minna lahku omast mehest, keda armastate.

Tundmatu „Kurb naine“. Siit saadik olete läbi saanud selle väikese palgaga — ja nüüd enam sugugi ei. Abiellusite — kas omas siis Teie mees suurema palga? Kui ei — siis oleksite pidanud ennem ilusasti läbi kaaluma: kas suudab ta mulle lubada, „mida soovin“. Nüüd ei suuda Teie mees Teile lubada korralikku ülespidamist. Millest tunnete puudusi? Kas käite räbalais? Kas on Teil puudust söögist? Kui olete riietatud enam vähem korralikult — kõht täis — minu tundmatu naine, elage edasi abielus ja mõelge nende inimeste (perekonna isade) peale, kelle palk ei ulata ka üle kuuekümneme krooni, ja peavad ka elama — ning sealjuures ülalpidama naist ja lapsi (2—4). Kuidas on see võimalik? Teie arvates eks ole see kaunis kehv? Aga läbi peab saama. Ja neid on meil palju, palju ja veel kord palju. Ärge tehke talle etteheiteid — teadke: see ei too talle kuigi head meelehead. Ärge nõudke seda, mis on rikastel. Teadke üht, et olete väikse palgalise ametniku naine.

Jukky-Jacky.

Vastus „Kurvale lesele“.

(„Abieluleht“ Nr. 29.)

Teie õnnetuses ja hädas tuleb kõigepealt süüdistada Teid ennast. Miks abiellusite üldse, sest juba varem oli Teil igatahes teada mehe sissetuleku suurus. Aga sellised on juba tänapäeva neid. Alul tahavad nad iga

hinna eest abielluda, vaatamata teiste keelule ja õetusele, kaalumata, kas on olud abiellumiseks soodsad või mitte. Peaasi: saaks ainult „tanu alla“! Hiljem aga, kui mõõda „mesinädalate romantika“ ja „saabunud proosaline argipäev, mil abielu õieti algab, on paljudel silmis pisarad. Siis alles nähakse, et õigus oli neil, kes ütlesid, et armastusest üksi on elamiseks vähe.

Nii ka Teiega. Loomulik, et igaüks peab kandma risti, mille ta ise oma kaela võtnud. Mehest lahkumine oleks arusaadav, isegi põhjendatud, aga siiski alatu, sellega koos ka lubamatu. Ennast temaga sidudes olite teadlikkida Teile elu pakub ja mida mitte. Lahkudes teeksite õnnetuks mehe, purustades tema elu, mis Teile seda valusam, et oma meest ikka veel armastate. Jääb üle vaid olukorra leppida nii, nagu teinud seda tuhanded teised, kes samases hädas.

Milvy.

Vastus „Mehele“.

(„Abieluleht“ Nr. 29.)

Et Teie oma vaielusega F. R. olete jälle nii kaugele jõudnud, et soovite kaaslugejailt, kes Teie vaielust on jälginud, tött ju õigust teada saada, siis muidugi igaüks annab õigust oma äranägemise järele emb kumbale, kas Teile või F. R.-le. Kuid mina annan täieliku õiguse Teile ja Teie nõuannet DonJuanile arvan õigemaks kui Fr. R. oma. Kui Don Juan Teile nõuande järgi toimiks, siis oleks kõik ju väga kena, aga kui F. R. nõuandel, siis ei jääks ju muud üle, kui alalised tülid ja lahkumine.

Oilly.

— Noh, muidugi, ma arvasingi, et sa mind sinna sõidutad. Naata pani kiirelt pärleist kaelahte kaela, kusjuures ta sõrmekesed värisid. Tal on küllalt palju ehteid, kuid tema armastab ainult pärleid — kurbuse ja pisarate embleemi.

Ja juba varsti sõidutabki ministri sõiduk teda Sadkovi üksikmaja juurde. Nad on kahekesi — isa ja tütar.

— Nüüd elan ma ainult sinu seltsis, — seletab isa, õrnalt tütre käsi paitades. — Kiire tegevuse tõttu unustan vahest end, kuid kodus — üksi olles — kannatan koledasti. Järelepärimised, pilgud, stseenid... ma hakkan vihkama omi koduseid. Oo, kui väsinud ma olen, Naatakene! Oo, kuidas tahaksin kõigest loobuda, kõik unustada... viibida sinu seltsis kusagil võõral maal, kus ma ei ole enam võimas minister, ja kus sina ei ole primadonna. Vaikses ümbruskonnas tahaksin sulle õnne luua ja surra siis teadmise, et sinu elu on korraldatud. Sest silmapilgust, kui sind esimest korda nägin, tunnen oma armastuse jõudu. Kardan sinu pärast. See kartus kurnab mind alati: eriti tunnen ma täna seda. Sadkovi loožis nägin krahv Selvinit. Vaatlesin sind ja märkasini, kuidas võpatasid. Mõistsin, mispärast see nii on. Sa lähed teadlikult hädaohule vastu.

— Mina ei teadnud teda. Sõitsin provintsi. Töötasin seal. Kuid ei suutnud unustada. Nüüd on see — saatuse käsi. Ta ühendab meid. Oo, kas ainult selleks, et vanu haavu osatada, mürgitada?! Selvin väljahtab nagu meeteor ja siis kaob kauaks, läheb tagasi armukese juurde. Sul on õigus: ma tunnen seda ja ometi lähen talle vastu. Nüüd ma ei taha sellest pikemalt kõnelda, ei või enam harutada.

Naata vahtis rahutult sõiduki aknasse.

— Juba saabume varsti. Homme tahan sinuga sellest pikemalt omi muljeid vahetada. Ma ei ole nüüd üksi, ei tohi enam midagi oma südames „varjata“: tahan kõik oma sõbrale — isale kõnelda. Sellest õnnest olen juba lapsepõlvest saadik unistanud.

Minister haaras palavalt ja õrnalt oma lapse, opereti-primadonna, kalli lapse, oma embusse.

4.

Kati salongis võeti Naata Teplova tormiliste kiiduavaldustega vastu.

Tuttav kirju pilt... Toaletid, mündrid, frakid... katmatud ölad, värvitud näod... Briljantide sära... Toredad kleidid... Komplimentid ja flirt... Muusika, laulud, lilled ja viin...

Hastroleeriija õrn, helge siluett vilgub gratsiööselt selles kärarikas kirjenduses. Pärliste sära ei suuda otsivate sinisilmade heledat tuld pimestada.

külma dušiga. Riietus hoolega, korraldas ennast ja astus „üsnä viisakana“ võõrastetuppa... seal krimpsutas nagu. Siin tuletasid kõik asjaolud talle möödunud ööd meelde, mis nüüd veel vastikum tundus.

— Kuule, mees, tõuse üles! — tõukas ta Komarovskyle külge.

— Aa? Mis siis lahti on? — hüüdis Komarovsky tõustes ja silmi hõõrudes.

Ta märkas kohe, milles asi seisab, ja sellepärast võttis veel konjakit.

— Kainene juba! — kiristas Selvin läbi hammaste. — Noh, vennas, küll me aga eile tublisti „pummeldasime“!

— Eile jõime nagu tunaeile, aga täna — nagu homme. Noh, võtsime aga „seamoodi“, — kostis Komarovsky ükskõikselt.

— Täna aga peab tingimata kusagil „pummeldama“!

— Mina pole sulle seltsimees. Lähem veidi lahutama — astun Kati poole sisse.

— Ahaa, seal on täna tore oleng!

2.

— Ometi kord saabusite jälle! Nähtavasti üks vana sõber on enam kui kaks uut... Eks ole see sinu arvates ka nii?... Olin juba pahane, et teid kaua ei näinud. Aga nüüd, mil jälle ilmusite, on kõik pahased mõtted unustatud.

Rõõmsalt Selvinile näkku vaadates, pigistas kena Kati-kene tugevasti Selvinil kätt. Ta on ikkagi endine iludus: justkui ei oleks aeg põrmugi temasse puutunud. Võib-olla, on ehk vähe tüsedamaks paisunud, kuid sedagi nii vähe, et suurt ei paista silmaga. Seda tött luges Katikene Selvini „julgustavaist silmist“.

— Kihutasite terve pealinna läbi, ja viimasena tulite siis minu juurde! — seletas Kati, sest ta ei suutnud ikkagi kõike oma meelepaha varjata. — Vanjat veel ei ole, istume ja lobi-seme veidi. Ega's te veel pole minu armast võõrastetuba unustanud?

Kati tore üksikmaja oli neil aastail õige vähe muutunud. Juurde olid tekkinud ainult mõned uued pildid, kunstimaitselised kujud ja kallihinnalised iluasjad.

Ja lillavärviline võõrastetuba oli ikka endine. Iludusku-ninganna Kati lamas oma armastatud türgidiivanil, nagu mõni lõunamaa kuninganna, suitsetades paberossi.

— Asjata püüate mind, Katikene, pilgata: ma pole suutnud veel kusagil käia ega kedagit külastada. Sõitsin ainult üürikeks ajaks ema juurde: ja see oli kõik...

— Selle eest olete aga kõik kõrtsid ja restoranid läbi sõitnud ning igalpool sarnase kisa ja kähaga pummeldanud, et teist kõikjal kõneldakse: eriti palju aga opereti-ilmas ja

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Kurvale naisele“.

(„Abieluleht“ Nr. 29)

Mis mõtlete korraliku ülalpidamise all! Mitmeil on sel alal laialdane mõiste. Kas ainult korralikku toitu, riideid, vähe ka lõbu, või lõbustusi suurel hulgal, luksuslikku elu? Vaesus ei ole patti! Kui mees Teid vähemalt toita, Teie korralikud riided jõuab muretseda, siis Teie temast küll ei lahku kui armastate.

Frederic Rex.

Vastus „Eroseele“.

(„Abieluleht“ Nr. 29)

Kui olete ise 20-dais aastais, Teie isalik sõber seni korralikku elu elanud. Olles veel täis elu-jõudu — siis suudab ta Teid abielus küllalt rahuldada. Iseküsimus aga, kas suudate Teie teda armastada nii kui naine meest? Kui puuduvad Teil tunded tema vastu, siis oleks mõtetu end temaga siduda vaid tänutundest tema vastu, hävitada enda õnne. Kuigi on juhtumeid, mil armastus tekib alles abielus, see aga ei garanteeri veel, et ka Teie abielu sama rada argneb. Olge ettevaatlik Teie poolt kavatsitava sammu astumisel — vastasel korral hävitate enda ja oma häätegi õnne. Pealegi oleks kõige suurem tänamatus, alatus mehe vastu kes Teie eest isalikult hoolitsenud, kui hakkate väljaspool abielu vaid füüsilisi lõbusid maitsma.

Frederic Rex.

Vastus „Fr. Rexile“.

(„Abieluleht“ Nr. 28.)

Teie ei taha küll minuga enam polemiseerida, kuid vabandage mind, kui ma siiski veel häält julgen teha. Minu väited ei olnud asjalikud kus ma protesteerisin loomaliku kire vastu ja eitasin kogu seda ajutiselt abielu protseduuri. Kuid mida peate Teie siis üldse asjalikuks? Mina ei saa sinna midagi parata, kui minu arvamus teistsugused on, ja mina ei küsi sellest, kuigi need arvamusid „mitte asjalikud“ pole.

Nüüd te räägite muidugi hoopis teist juttu, ja mul pole palju enam juurde lisada. Ütlen ainult nii palju, et armastus jääb ikka kõrgeks ja pühaks, kus mitte kire esiplaanil ei ole. Kui palju sellist armastust leidub, on iseasi ja kuigi armastajad kire valdab, siis ei tähenda see veel et kire armastuse ületab. Kire ei tohiks pehmeheks majja jääda.

Seda Teie väidet pean küll õige, et armastust, mis kannatab, on ennast

ära sälgav ja omakasu püüdmata, tänapäev ei leidu. Rõõmusid on valmis igaüks jagama, kuid kannatus-test öeldakse peagi lahti.

Mis puutub lastesse, kus Teie ainult jõukamate abielupaaride lapsi kõne alla võtate, siis pean ütleva, et ei ole ühtegi nii jõukat, kes võiks oma lapse tuleviku eest garanteeritud olla. Vähe on sellest, et mõni jõukas võimaldab enda lapsele mõned aastad värvimütsi kanda. Kas arvate, et sellest on elust läbilõõmiseks küll? Nüüdsed jõukad ei ole endi tuleviku eestki garanteeritud, kus alalised krahhid, küll ärides, küll pankades, ja isegi maal, kus talupidajad olid suurte kohtade peal põlised rikkad, ka need varisevad kokku sagedaste oksjonihäamrite all, veel vähem saab ta seda olla lapse tuleviku eest. Kus võib lapse vanem seda teada, kui ta laps esimest korda ilmavalgust näeb, misugused olud siis võivad olla, kui ta peaks iseseisvaks saama? Muidugi mängib ka saatuse elus suurt osa. Mõni vaesest perekonnast võrsunud saab teinekord saatusest rohkem helitatud, kui rikas. Nüüdsed olud ja väljavaated on aga enamalt ja oli igale kurvad.

Margo.

Vastus „Ado Viskelile“.

(„Abieluleht“ Nr. 28.)

Miks suitsetavad naised? Lihtsalt samal põhjusel, miks teevad seda mehed. On kunagi ajaviite ja huvi pärast teiste õhusel suitsetatud esimesed suitsud, siis aga on see toiming muutunud harjumuseks, kireks, millest loobuda raske, või millest õigemini loobuda ei tahetagi.

Kui on suitsetamine lubatud mees-tele, siis ei tohi see ka keelatud olla moodsale naisele, kes millegiga halvem pole mehest. Suitsetamine ei võta üheltki naiselt tema naiselikkust, vaid leian, et tänapäeva vallatule gir- lile peenelt sõrmede vahel hoitud pa- beross leiab ligi tubli portsjoni võlu- vust ja hurma.

Naised, kes suitsetavad, pole sugugi halvemad neist, kes ei suitseta, vaid väärivad kiitust, kuna neil julgust avalikult näidata, et seisavad kõrgemal iganenud eelarvamistest, mis meilt kuidagi kaduda ei taha. Nimelt tol- lest rumalast väitest, et suitsetav naine olla teotatud mingisuguse „langenu häbimärgiga“ ja panna paberossi suhu ainult selleks, et tõmmata tollega en- sele meeste tähelepanu.

„Poiss Kitsekülalt“.

Vastus „Kandidaadile“.

(„Abieluleht“ Nr. 26.)

Ei mõista, kuidagi ei mõista, miks sattute otse marru, kui öeldakse, et naine ennast puuderdata tohib. On igavene kirjutamata seadus, et naine peab alati hoolitsema ja püüdma tõsta oma ilu, seda ainukest suurt va- randust, et saavutada suuremat edu elus. Ja puuderdatakse ka vaid sel- leks, et lisada oma ilule juurde veel midagi, kas või õige vähegi.

Üldse jääb teie suur viha ja naiste mahategemine mõistmatuks. Naised pole kunagi nii hullud ega rumalad nagu räägite ja tahtmata jääb vist igale mulje, et Teie naise veel öieti ei tunne, olles, kas nende poolt tõu- gatud vanapoiss või kirjanduslike katseid tegev eluvõõras nooruke, kelle suust sageli naiste ja elu kohta sar- naseid „suuri“ sõnu sajab, nagu neid puistate Teie.

Üldse on Teie alaline ägedus, la- bane sõim ja teiste mahategemine enam kui imelik. Tahes või tahtmata peab Teid võrdlema „Grand Marinas“ peetava tshempionaadi peksu- ja söi- mumeistri G. Motykaga, kes ainult määratseb, määratseb ja määratseb isegi siis kui teine teda „siidkinnastega“ paatab. Aga ise lööb seal jalgadega tagant ülesse, tehes näo nagu oleks tema see ainuke õige ja tark.

Ja nõnda olete ka Teie, kellele iga- tahes tiitel „Abielulehe kirjavahetuse osakonna Motyka“ poleks palju. Või peavad seda lugupeetud lugejad paljaks?

„Poiss Kitsekülalt“.

Vastus „Gratialle“.

(„Abieluleht“ Nr. 28.)

Nii siis puudusin Teie lähedusest, kuid vastu enda tahtmist. Ma sain pettumuse osaliseks; üks vastus minu poolt Teile läks vett vedama. Tänan Teid Teie lahke tähelepanu eest! Nii siis kujutate Teie mind endale, kui üht süsimustajuukselist, välkuvate siniste silmadega noormeest, kuna sarnase välimusega tüübid on äge- dad tormajad. Tegelikult on minul hallid silmad ja shatään juuks. Nii et välimuse järel ei saa teinekord midagi tabavalt otsustada. Ch y p r e oma artiklis „Silmad“ „Abielulehes“ nr. 27 toob ette silmade tähendust, mis teoorias maksev, nagu ta ettevaat- likult ütleb, ning nimelt iseloomu kohta. Silmade kohta aga öeldakse veel järgmist:

„Sinine silm on truu silm, Hall silm on kaval silm. Kergetest tujudest räägib pruun silm, Kuid musta silma tee on pimedam Jumala teest.“

Sügisene.

Nüüd pikkamööda kustub väike peenar, kus lilla aster muutub ürvituks. Üdänkasvudena ümber aia põimub suur siira närbumise vaikne tuks.

Käib kuskil riugi suuri rangeid tuuli, on ähvardav ja õudne nende samm. PUIS lehti punaseid, kui priskeid huuli, pea kahvatub ja kohtub nende värre.

Sest kaduusest hämmund on mu hoone: laest põrandani on ta nukrust täis. Kuid sügistaeava kirkaid õhtutoone ta aken vaatab nagu kustuv silm.

Ralf Kaaver.

Kogu „Abielulehe“ kirjavahetusest ühe ja teise vahel olen ma alati pa- rajat vahelesegamise momenti otsi- nud. Heameelega vestleks mõnegagi, kuid need, kes minu kirje loevad, arvavad omis vastustes minule end ikka targemaks ja jätavad jonn. Nii oli see „Poiss Kitsekülalt“ ja nüüd näib „Mees“ sedasama teed käivat. Üle jääb Teie kannatust proovida, mida ka lahkelt lubate. Seejuures lubage aga tähendada, et iseäranis „vihane“ ei ole ma kunagi, kuigi see välja paistab. Minu mõtte väljendus peab ainult selge olema, arusaama- matult loeb aga „Mees“ minu kirjat asju, millele ma mõnikord poolt, mõnikord vastu olen. Näib, et see „Mees“ liig lähedale naiselikkudele kalduvustele on, sest naised armas- tavad ka palju sõnu ja sõnadekõlke õhku pilduda, kui omavahel hästi läbi saavad, s. o. kui ei ole üht ar- mukest kahe peale. Nähtavasti nalja viluks ütlete, kallid Gratia, et Teie minust ennem tahaksite lahti saada, kui „Mehest“. Huvitav oleks teada saada, mis suhtes mina veidike tu- medavõitu olen olnud. Aga Gratia! Isegi paljuütleb ajalehe pealkiri „Abi- eluleht“ ei luba selget keelt noorte vahel rääkida, mis siis muud üle jääb, kui vahel vaikida. Tumedat juttu ei soovi aga ma austusest luge- jate vastu rääkida. Iseäranis selget keelt olen ma täna rääkinud.

Ka armastust olen ma selgelt aval- danud. Kord sõitsin ma jalgrattal ühe sinisilmalise blondiiniga välja. Teel sõidu peal ütlesin oma sinisilmale, kellest ma mitu aastat ennem juba und olin näinud: „Armastan Teid preili!“ Seda selget keelt mõistis sini- silm nii palju, et kähku teisele mehele

läks. Jumalale tänu, et mul praegu ei ole kedagi, kellele ma end arusa- davaks peaksin tegema. Kandidaat.

Vastus „Ado Viskelile“.

(„Abieluleht“ Nr. 28.)

Teie küsimusele naiste seisukohast väljamineks, võib täiesti õigustatult seada files küsimuse: „Miks suitseta- vad mehed?“ — ja vastus ongi käes. Minu arvates on suitsetamine lihtsalt harjumus, millest raske, siiski mitte võimata loobuda. Kui arvata kokku raha, mis suitsetaja aastast kulutab, on see rahakoti suhtes kaunis kades- tust äratav summa.

Kuigi olen ise suitsetaja, siiski võr- reldes teistega, kes 25—30 paberossi päevas suitsetavad, olen kaugelt taga (minu päevane tarvidus kuni 10 pa- berossi). Rahas teeb see välja iga suitsetaja kohta kuus vähemalt 7—10 krooni. Aastas — 120 kr. ümber. In- mese elus pole 10 aastat küll palju, aga 10 aasta jooksul 1200 krooni õhku lasta — see juba paneb mõtlema. Kuis suitsetamine sellisel hulgal ter- vise peale mõjub, sellest on isegi kül- lalt kõikjal kõneldud.

Mina isiklikult ei leia midagi hal- vakspanevat, kui naine vast harva paar paberossi suitsetab — see on isegi meeldiv. Kui aga see „haigus“ krooniliseks muutub — siis on see ebameeldiv. Pealegi ei ole tervislikult, samuti laste ees suitsetamine soovi- tav, kui naised meeste eekujul „tolmu- tavad“. Vahet aga seltskonnas teis- tega „kaasategemiseks“, või „närvide rahustamiseks“ (muidugi mitte must- laseide moodi) suitsetada — ei leia mina midagi ebaesteetilist või halba.

Frederic Rex.

kõrgemas ringkonnas. Tunnistage vanale sõbrale puhtsüdam- likult, millist suurt pattu lämbutate viinaga? Kuulsin, et teie olevat hulk aega väljamaal viibinud, ja et ka seal ei olevat teie ilma kõmuliste lugudeta läbi saanud.

Selvin punastas kõrvuni: meelepaha kiskus tal kulnud krimsu.

— Oh, küll on aga neid kõmujutte kõikjal: kõik muude- takse omamoodi. Minust ei maksa öieti midagi rääkida. Vi- bisin seal orjana, ja suure vaevaga õnnestus mul seal vabas- tuda. Nüüd vaja elu uutmoodi korraldada. Pummeldan, pean matuseid selle üle, mida enam kunagi tagasi ei saa. Rohkem ärge minult enam küsige. Aga milliseid uudiseid siin — Peter- buris — kuulukse?

— Õige mitmesuguseid! Teie sõber Grizko Vitstein, vaba- nes konvoist ja abiellus oma mustlasneiuga ning majanduslik- kude olude tõttu hakkas aferistiks. Mul on temast tõesti kahju: oli teine õige tubli mees.

— Hea sõber... kes mõnikord ainult karuteenetega hak- kama sai.

— Võib-olla! Minu viiuldaja, Miša, on juba õige kuulus: kogu Euroopa tunneb teda. Nüüd kavatses teine varsti Amee- rikasse sõita. Kirjutab mulle kirju. Töotab alati, et seda kuidagi ei unusta, kuidas mina olevat temas suure kunstniku päästnud.

— Ja ei unustagi. Kunstnikud on ses suhtes palju hella- mad, kui meie, haritud inimesed.

— Aga mispärast teie äkki nina norgu lasksite?

— Kurbusin, — kostis Selvin tasasel toonil, — meelestus mul õhtu, mil teie Miša oma näidusliku, võluva poognaga aitas minu südames õrnu helisid äratada. Siis ei olnud veel „al- gust“, aga nüüd on juba „lõpp“.

— Teie ju armastasite Gurskajat üsna tõsiselt. Ja nüüd olete juba tema hoopis unustanud?

— Ei tea veel, — kostis Selvin haiglaselt. — Ärge päri- ge pikemalt!

— Ahaa, sõbrakene! Ometi kord oled siia jõudnud! — tervitas Selvinit vürst Sadkov harilikul naljatoonil.

Ta suudles oma „jumalanna“ käekesi ja suudles ka Sel- vinit.

Alandlik teener teatas, et laud on kaetud. Ja kõik läksid söögituuppa.

— Alik, meid veetakse täna operetti vaatama, — seletas Sadkov, tühjendades viinaklaasi ja süües maitsvat suupistet.

— Oi! Aga mina oleksin tahtnud heameelega siin teie juures puhata.

— Pole viga: võime ka operetis „Korneville kellade“

muusika saatel tukkuda. Aga teatrists kihutame suure kampa- niiga õhtueinele. Kati täna austab oma operetitähete — Tep- lovat.

— Kuidas, Teplovat? — kordas Selvin. — Pole seda veel kuulnud.

— Aga teie olite ju temaga tuttavgi, — naeratas Kati. — Mõne aasta eest, olles Gurskajaga oma romaani haripunk- til, kohtasite minu juures Teplovaga. Ärge tehke sarnast naljakat nägu! Või olete Valeeria Solskaja õetütre hoopis unustanud?!

— Valeeria õetütre? Ahaa, mäletan veel! On's ta ka juba operetiprimadonna?!

— Hastroleerib hiilgavalt. Tal on pikk saba austajaid. Isegi meie minister Sobolev ei suutnud külmaks jääda: käib tema külasõprade ümber ja viibib isegi tema korteris.

— Tõepoolest, küll kaob aga kiiresti aeg! See oli siis alles naiivne lapsukene, kes elu saladuste ees veel värises.

— Jah, aga mõnikord muudab ainuke hetk lapsukese nais- terahvaks, — seletas Kati sügavmõtteliselt. Ja kurbuse pil- vekene lendas üle tema ilusa näokese.

3.

Pärast spektakli lõppu joovad Teplova austajad tema garderoobis, mis kingituste tõttu suurepäraseks lilleaiaks muudetud, šampanjerit, kuna primadonna samal ajal ümber- riietub sirni taga, kust tema hele naerulagin ja lõbusad nalja- tused kostavad, nagu teravad nõelad.

— Tema excellents! — teatab Tumpakov hingeldades.

See nimi on nagu signaal: austajad lahkuvad mitmele poole.

— Küll näeme üksteist jälle Katarine Ivanovna pool! — trööstib Teplova, neile naeratades.

Nüüd jääb Naata oma truu Juulia Ivanovnaga kahekesi garderoobi, kui minister sisse astub. Naata tormab talle sirni tagant vastu. Kerges hele-sinises riietuses näeb ta alles üsna plikakene, kes „daami“ osa mängib.

— Isa! — hüüab ta rõõmsalt-õrnalt, süleledes teda tormi- selt... Ja väike käharpa langes ministri rinnale.

Ettevaatlikult, armsalt tõstis ta kahe käega tema pea- kese, heites sügava pilgu tema sinistesse silmadesse. Ta mõis- tis väga hästi neiu ärevust ja teadis ka selle põhjust...

Kuid Juulia Ivanovna silme eest jääb see tumm stseen varjule. Ta kiirustab Naatat.

— Ma sõidutan sind vürst Sadkovi üksikmaja juurde, — seletas minister. — Tundsin juba igavust sinu pärast. Täna päeval leidsin ainukese hetke, et sind näha.

Sport.

Gustav Sule — maailma parim odaviskaja.

Massilisi häid tagajärgi kergetõustikus.

Kevadel osutus meie tänavune kergetõustik vähe nagu äbarikuks, suvel nägime mõndagi tublit saavutust ja nüüd, mil hooaja lõpp pole kaugel, kujunes mõõduvõistluse pühapäev vastu igasuguseid ootuseid, meie kergetõustiku suurimaks hiilgepäevaks, mille ületab ainult too kõledalt külm ja sajune septembri pühapäev 1922. aastal, mil Lex Klumberg püstitas Helsingis 10-võistluse ilmarekordi ja Jüri Lossmann tegi sama Tallinnas maratonis, olgugi, et viimene kohtunikkuide süü läbi kaduma läks.

Mõõduvõistluse pühapäeval meie sportlased küll ilmarekordideni ei küünninud, ent tänavuse parima maailma odaviskajana pani 21 aastane tartlane Gustav Sule ennast siiski maksma, saavutades Tartu „Kalevi“ juubelivõistlustel tagajärgi 69,54 mtr., mis on uus hiilgav Eesti rekord. Kõigi aegade kestel on Sulest rohkem oda heitnud maailmas ainult kolm meest — soomlased Matti Järvinen ja Eero Penttilä ning rootslane Einar Lundquist.

Nii head tagajärgi, nagu Sule nüüd, pole eestlased ühelgi alal enam kaua saavutanud. Asi on seda rõõmustavam, et G. Sule alles noor, võisteldes neljandat aastat. 1928. a. kevadel Tartu keskkoolide võistlustel esmakordselt võisteldes, äratas ta juba suuri lootusi.

Teistest Tartu tagajärgedest on rahvusvaheliste parimate hulgas N. Feldmanni ketta 45,35 mtr., mis samuti enam kui hea. Lühimaade meister V. Rattus oli tubli 200 ja 400 mtr. aegadea 23,2 ning 52, ja

Soome olümpiavõitja, ilmameister Toivo Loukola pikemal keskmail. Ta võitis 1500 mtr. — 4,06,0 ja 3000 mtr. — 8,47,8.

Ka tõstmises tuli 2 uut Eesti rekordi — raskekaalus Arnold Luthaääre poolt kahega surumises 105,0 kg. ja kergetõustikus Rubin Teitelbaumi poolt kahega tõukes 120 kg.

Samal ajal Pärnus peetud maakonna esivõistlustel kergetõustikus sai üllatustega maha Gert Schmidt, — kes näitas kõrgushüppes järe 1,87, mis enam kui hea uue Eesti rekordina.

Teised paremad Pärnu tagajärjed olid: 400 mtr. — G. Beckmann 52,8; 1500 mtr. — A. Petermann 4,15,5; 3000 mtr. — A. Petermann 9,14,3; kaugus — A. Kongas 6,55; kõrgus — A. Kongas ja A. Hanschmidt 1,75; oda — J. Meimer 56,32.

Tublid olid tagajärjed ka Rakveres peetud Narva-Rakvere linnade võistluses, kus suuri üllatusi serveeris kolmikühpe meister ja rekordist N. Kättis.

Hüppata kaugust 7,11 mtr. ja kõrgust 1,80 mtr. pole meie oludes just sageli nähtav. Kui siia lisada varem kolmiküht saavutatud 14,36, siis näeme, et meil tegemist mitmekülgse hea hüppajaga, kelle sarnaseid teistegi maadel leida raske.

Tolle võistluse tagajärgedest on veel parimad: 100 mtr. — O. Topmann 11,2 ja J. Tiisfeldt 11,3; kõrgus — A. Landberg 1,75; ketta — A. Verder 40,95 ja E. Lilienthal 40,65; oda — A. Verder 55,38.

Maadlusmatilt.

Aleksander Petersoni võidu käigult.

Maadlustaeva suur täht kõneleb.

Eestlaste hulgast on tõusnud nii mõnigi hea maadleja, kelle võimeid imetlenud kogu maailm, kes reisides riigist riiki ja läbistades linna järele linna, seljatanud kõik suured kuulsused, osutudes oma ala paremateks suures ja avaras ilmas.

Noorem kõigist neist kuulsustest, kes täiuslikkude meistritena näidatud ja näitavad harukordseid võimeid, on praegu „Grand Marinas“ esinev, alles 30-aastane Aleksander Peterson. Ajal, mil meie teised tublid mehed J. Jaago, K. Tomberg, J. Neeser-Nestor ja K. Veimann näivad vananevat, osutub ta ainsaks meheks, kes veel kaua võib võiduvõimsana püsida maadlusmatil, muutudes seal kindlasti harukordseks fenomeniks, kuigi ta juba praegu maailma paremaid.

Nii andekat meest, kui A. Peterson, näib maadlusmatilt harva, mille tõenduseks ka suur edu juba maadluse esimesil päevil.

Maadlenu hakkas Aleksander Peterson, kes sündinud Tallinnas, juba noorena, vaeu 17-aastasena. Hoogu ja õhetust andis selleks 1918. aastal A. Petersoni lapsepõlve parem sõber, kooli ja leerivend Roman Steinberg, meie kauaaegne parim asjaarmastaja, Pariisi olümpiaadi auhinna mees.

Cheskoos astusid nad Tallinna selleaegse parema raskejõustiku seltsi „Valvaja“ liikmeteks. Esimesi näpunäiteid maadluses andis A. Petersonile tol ajal tuntud amatöör M. Müller. Edu A. Petersoni juures ei lasknud ennast oodata, vaid juba esimestel avalikkudel võistlustel evis ta esikoha, mis teiste asjaarmastajatega võrreldes rekord. Ruttu oli mees meie parim.

Asjaarmastaja elu ei suutnud paeluda siiski A. Petersoni huvi. 1922 aastal hakkab ta esinema vahetevahel elukutseliste hulgas, mis lõpeb sellega, et A. Peterson diskvalifitseeritakse.

Olles nii elukutseliseks saanud läbib A. Peterson samal aastal suurimad Eesti linnad. See tehtud, siirdub mees Soome, kus ta koos sealse olümpiatreeneri Armas Laitisega sooritab ka turnee kõigis suuremates linnades.

Esimesed suuremad võistlused peab A. Peterson 1925. aasta alul Riias, kus aga edu siiski eriti suur ei olnud. Noor, alles tundmatu maadleja, siirdub küll nüüd suurtele lavadele, ent otsitud õnne ja edu ei leia ta veel siiski.

Need olid kibedad ajad, mil „kirve suppi tuli keeta“, nagu seda ütles A. Peterson ise. Ent siiski ei heidutanud see sitket meest, kes vahelduva õnnega mitmel pool võisteldes, ei kaotanud usku sellesse, et kord saavutab paremaid päevad.

Nii oligi. 1928. aastal algab peale A. Petersoni suur tõus eduka tur-

neega Lõuna-Ameerikas, Saksamaal ja Balkani-riikides.

Peaaegu kakskümmend esikohta kõnevad küllalt selget keelt mehe võimetest. Mõõduvõistlustel Budapestis peetud ilmameistri võistlustel tuli A. Peterson juba teiseks poolaka N. Stekkeri järele, kes kibeda otsustamata võistluse järele tunnistati võitjaks ainult sellegi, et oli eestlasest 6 kilo kergem.

Tänavustel ilmameistri võistlustel, mis peetakse oktoobris ja novembris Hamburgis, loodab A. Peterson tulla alla juba esimeseks, kuigi võistlus, kuhu igast ilmakaarest kokku tuleb häid mehi, saab olema raske.

Maailma parimate meestena, kellest üks tema ise, mainib A. Peterson poolakaid N. Stekkeri ja Z. Kar-Zkavenkot, senini võitmatut soomlast O. Huhtast ja eestlast J. Jaagot, kes vaatamata lähenevale vanadusele veel väga tubli. Keskaalu suurteks tuksadeks peab ta kahe viimase aasta ilmameistrid sakslasi F. Kemperi ja F. Kleyd, mõõduvõistlustel Tallinnas esinenud P. Ferestanoft ja schveitslast Gotfridi Grüniseini, Tallinnas kahel aastal esinenud Rudolfi venda.

Väga tublid mehed on ka kõik nimekad eestlased, keda välismaal igalpool alati väga soojalt vastu võetakse. Oma kodus pole eestlased mingisugusel kummalisel kombel kaugeltki nii populaarsed kui teisel.

Ja see on sitkele Kalevile jätnud kibeda petteumuse. Omaks uueks edaspidiseks kodus on Aleksander Peterson valinud võluvate valside ja lõbusate laulude linna, vana armastatud ilusa Viini, kus temal juba praegu korter. Sinna tahab ta minna, et ilusa siinise Donau kallastel kunagi edaspidi veeta vaikselt, kaudne päevi.

Puudutades elukutseliste ja asjaarmastajate vahelist paremust, lausub A. Peterson, et mõlemate keskel on häid ning viletsaid mehi. Ent siiski usub ta paremad olevat elukutselised.

A. Peterson ise pole kahetsenud kunagi, et hakkas elukutseliseks, olgugi, et alul mõnigi kord sai tunda kibedat puudust ja häda.

Jutu siirdudes praegu Tallinnas peetavale võistlusele, leiab A. Peterson, et need on ühed tugevamad. Häid mehi on palju, rohkem igatahes kui mõnel teisel võistlusel.

Tihates küsida lõpuks mida loodab A. Peterson maadlusest oma suurima vastase Otto Huhtasega, vastab ta:

„Raske on midagi öelda. Aga ma loodan — loodan siiski, panna mängu kõik, mis minul on.“

Ja seda tahaks lootaks ka meie, kuna lõpuks ikkagi üks peab olema, kes esimesena võib selle maadluse ime, fenomenaalse soomlase. E. P.

Mõndasugust.

Aparaat joobumuse proovimiseks.

Londoni politseiarstid teevad katseid uue aparadiga, mis võimaldab selgitada, kas inimene on purjus või mitte. Leiutaja tõendab, et tema aparaat võivat isegi seda näidata, mitu klaasi on inimene viimaste tundide jooksul joonud.

Katsealune pannakse hingama kummi torudega kotti, kus sees asub potaši ja väävelhappe purune lahu. Inimese joobumuse kraad avaldub selles, kui kiiresti muutub lahu oma värvi, muutudes punasest roosaks ja täielise joobumuse korral isegi valgeks.

Kõige rikkam pruut maailmas.

Hiljuti sõitis Pariisi 19-aastane neiu miss Doris Devik, keda maailmas kõige rikkamaks pruudiks peetakse. Pärast oma isa, tubaka suurkommandi surma, pärandas ta hiigla varanduse, mis hinnatud 30 miljonile dollarile s. o. umbes 1 miljard franki.

Kuid sellest muinasjutulisest rikkusest hoolimata elab Miss Devik väga lihtsalt ja kokkukohalikul, tehes ise sisseoste, sest tema sõnade järgi võetavat rikkastel inimestelt, kui seda teatakse kahekordselt hinda. Miss Doris Devik on praegu Euroopas ringreisil, ja ta ei tea isegi millal ja kuhu kord Pariisist sõidab.

Mängukaardid sõrmeküüntel.

Maniküüri veidrused on tõesti üleslugematud. Naiste küüntel värvimine punase lakiga on juba moest välja kadumas. Kuid selle asemel on aga teised veidrused võidule pääsmas. Maniküüri viimane mood. Londonis sunnib naisterahvaid oma sõrmeküüntele mängukaarte maalima.

Kuid nähtavasti ei piirdu see mood ka mängukaartidega, vaid läheb isegi veel kaugemale. Leidub juba küllalt sarnaseid eksentrilisi daame, kes oma küüntele mitmesuguseid golfimängu atribuute maalivad. Eriti tuleb seda nende daamide ja neidude juures ette, kelle mehed või peigmeheid on golfistempioni liikmed.

Kalja.

Sõnakuulelik.

Kelner: „Soovite vahest noort kana, mu härra?“

Külastaja: „Ei, seda ei söö mu noor abikaasa mitte heameelega.“

Kelner: „Aga teie proua abikaasa viib ju parimas luksuskurordis!“

Külastaja: „Seda küll, kuid mina sõnn ainult seda, mis minu abikaasagi sööb.“

Ilusam väljavaade.

„Miks kargate alalõpmata nii kõrgele?“

„Rumal küsimus — seal üleval on les on väljavaade palju ilusam!“

Tähelepanu.

Lauanaaber: „Halvad kombad mõjuvad külgehakkavalt! Esimesena kratsis end ainult koer, siis see daam, kes koera oma sülele võttis, ja nüüd — kratsib end terve laudkond!“

Ärimehelik.

Jaanike: „Kakskümmend aastat pead sa vähemalt veel elama, vanaema.“

— „Oh, laps, siis saan ma juba saja-aastaseks!“

Jaanike: „Muidugi, siis aga lähen ma laadale ja näitan sind rahvale!“

Pole enam tarviski.

Eedi tuleb koolist koju ning teatab uhkelt: „Me õpime praegu suurt üht-kord ühte.“

Ema: „Aga sa ei mõista ju veel väikestki?“

Eedi: „Seda pole enam tarviski. Meie ei arvuta enam niisuguste väikeste arvudega!“

Sissekukkunud.

Päästetud: Kas olite teie see, kes mind veest välja tõmbas? Päästja (uhkelt): „Ja-jah! Mina jah!“

Päästetud: „Aga miks tegite seda, olen teil nüüd kraes. Kas siis tõesti võite mulle ülespidamist anda?“

Kuidas seda teha?

Kohtunik: „Kuidas nägi see härra välja, kes teatris kohtamise õhult teie ees istus?“

Kaebaja: „Ma nägin ainult tema selga!“

Kohtunik (vihaseilt): „No põrgu päralt — siis kirjeldage tema selgagi!“

Lahutuskojast.

Endise riigivanema tütar tahab vabaneda mehest.

Peale suvist loidust ja vaikust on sügise lähenemisel lahutuskojas jälle elavust ja hoogu märgata, nagu see meil juba tavaline. Mõõduvõistluse ajal olid siia kutsutud 30 abielust väsinut, kellest vabaduse saavutasid ainult neli.

Kõigepealt said seda Elise ja Hans Ader'id, kelle ühine õnnepäike meelikõitvas ilus kerkis 12. märtsil 1922 aastal. Nüüd on kerkinud aga ka pilved ja katnud sootuks päikese, mille endisest uhkusest hiilgusest pole järele jäänud enam väikestki sädet. Kumb selles süüdi, toda üks ega teine arutama ei hakka, vaid paluvad lahutust abieluseaduse 30 paragrahvi põhjal, mis kõneleb poolte lahkuminekust ühisel kokkuleppel. Nagu sel puhul ikka, saavad nemadki lahutuse, mis kohe maksma hakkab.

Paragrahv 30 kaasabid pööravad üksteisele ka selja Olga ja Paul Bremer'id, kelle pulmapäevast pole mööda palju üle kolme aasta. Kuid piisas sellestki ajast, et viia pooli veeneni oma sobimatusest ja armastuse petlikkusest. Kohuski ei püüa siduda enam paari, vaid laseb selle tagasi vallalispolve vastu vastsetele rõõmudele ja petteumustele.

Lahutusasjadest, mis soovitud tulemuseni ei jõudnud, paelub tähelepanu endise riigivanema ja praeguse Stockholmis saadiku dr. F. Akeli tütre Vilma lahutuspalve. Teatavasti abiellus diplomaadi tütar mõni aeg tagasi noore advokaat Tiidiga, ajal,

mil see oli vannutatud advokaat Jaan Teemant'i abiliseks. Peagi purunes aga noorepaari abieluõnn, kuna mees, kes armastas ja harrastas laia elu, pidi mõningate segaste asjaolude tõttu Eestist pagema. Oli ta kaua kadunud, ilmes aga siis Argentiinas nähtavale palgalise naiste tantsitajana — gigolona ja kadus siis jälle, kuigi kord juba omavahel räägiti, et mees mõtleb Eestisse tagasi tulla. Et naine sellise mehega rahul olla ei saa, on loomulik. Otsus tema lahutuspalve kohta jääb vormilistel põhjustel siiski tegemata.

On esitanud lahutuspalve ka aadlivõsud Marie ja Joachim Berend Rudolf Maydel'id, lootes, et nende abielu pole selline nagu ta olema peab. Enne aga kui kohus asja läbivaatama hakkas, on paaril siiski õnnestunud musta kassi majast välja ajada. See tehtud, paluvad kohut oma lahutus-asja seisma panna, mis ka sünnib.

Suurem osa paare ei saa lahutust praegu veel mitmesugustel vormilistel põhjustel ja ka sellepärast, et on vaja ülekuulata asjaolude selgitamiseks uusi tunnistajaid. Nendeks osutuvad: Fanny Maria ja Peeter Matz, Liebe Meere ja Scharri Gleser, Olga ja Alfred Purin, Ellen ja Villem Veisik, Olga ja Eduard Sofri, Linda ja Johannes Kalberg, Ludmilla ja Valter Lindke, Marta Johanna ja Ivan Pass, Elisabeth ja Jakob Ustjugov, Lydia ja Voldemar Karsten ning Elisabeth ja Voldemar Rubert.

Õiguse-kaalukojast.

Suure suuga noorisand.

Felix Valdner näib olevat kena noormees, kellel ainsaks halvaks omaduseks asjaolu, et ta keelepeksmises ja tühja jutu puhumises vägisi tahab võistelda mõne vananaisega, keda rahva keskel kutsutakse „kohvitantadeks“ ja „plira-plära Leenudeks“.

Sellise „vägiteo“ on ta kõigepealt sooritanud proua Emma Straussi kuuteist-aastase tütre Aino aadressil. Nimelt puhuda see suure suuga noorisand, kes ise kuuldavasti mõnda aega noorele Ainoale asjatult läheneda püüab, selliseid jubeid jutte, mis enam kui häbistavad.

Kuigi kogu majarahvas teab, et Aino ühel või teisel õhtul rahulikult kodus istunud, rääkida neile noorisand kõrvalmajast, et Aino samal ajal siin või seal olnud nii ja naa, et häbipuna tõuseb kohe palge.

Selliseid jutte ajada Felix Valdner juba pikemat aega, hoolimata teiste hoiatustest. Loomulik, et see ära pahas Aino ema, kes kohtus ühegi hinna eest nõus pole leppima.

Kohtus on suure suuga noorisand kogu oma lopsaka sõnakuse kaotanud, näppides noruspäi külalapseliku oma kübaraserva või — nina! Häbi on hakanud vist eneselt, kui ta vaikselt häälel palub kergemat karistust, lubades ei eales enam ajada selliseid jutte.

Võib-olla peab poiss oma sõna, võib-olla ka mitte, kuid igal juhul tuleb temal siiski minna nüüd viieks päevaks aresti.

Kange mehe kangus sai murtud.

Anna Esop on juba aastates naine, Arnold Vürst aga alles pois-

Tulusaid näpunäiteid.

Ploomikeedis.

Keedetagu vesi, kuhu lastakse ploomid mõneks silmapilguks, millest lahustub neilt koor, mis kõrvaldatakse. Järgnevalt keedetakse tinutatud katlas peensuhkrust paks siirup, kuhu pannakse ploomi seemneid, et need seisaksid kõrvuti, ja lastakse neil keeda. Siis võetakse need üksikhaaval välja, asetatakse sügavale vaagnale, keedetakse veel korra siirupit, kallatakse see pärast külmalt üle ja pannakse 5—6 päevaks kuiva kohta. Neid tuleb vaagnaga kergelt läbi raputada. Kui siirup 6 päeva möödudes muutub vedelaks, kallatakse see ära, keedetakse paksuks ja valatakse külmalt uuesti ploomidele (seda keetmist võib ka korraga paar korda). Lõpuks pannakse ploomid purkidesse, lisatakse neile ja hoitakse pealt köidetult külmaks ning kuivas kohas.

Õunakeedis (selge).

Kooritakse hapud õunad, lõigatakse tükkideks ja keedetakse (20 õuna kahe toobi veega) pudruks, mis kallatakse nõrguma vaagnasse kas läbi linase riide ehk marjakotikese. Igale klaasitäiele väljajõudunud vedelikule lisatakse klaas suhkurt. Sama segu

kese õhtu noormees. Tülli on läinud nemad siiski, arvatavasti sellepärast, et Anna Esop on majaomanik ja Arnold Vürst tema üürnik.

Haledat nagu tehes kaebab Anna Esop kohtunikule, et ta selle võrsiga olla püsti hädas. Ei teha teine muud kui larmitseda, riidelda ja söimata sünduseta sõnadega, — lirkaks, varganäoks, raisaks, vanaks plangualuseks ja taevast teab veel milleks. Kuigi söim kole, suudaks ehk Anna Esop sellega kuidagi leppida kui Arnold Vürst ei läheks kaugemale. Viimasel korral tunginud ta koguni vana naise kallale, lüües sellele rusikaga vastu pead. Kuna selline asi tõesti liig, ei jäänud Anna Esopil muud üle, kui jultunud noormees kohtuse kaevata.

Arnold Vürst ennast muidugi süüdi ei tunnista. Käsi uhkelt puusa pannes püüab ta seletada väga peene ja targa moega, et Anna Esop kõike eeltöödud nähtavasti ainult unes on näinud. Ainustki halba sõna polla perenaisele öeldud, kuna ta sellega üldse ei räägi, isegi mitte ei tervita hommikut. Kui ta, Vürst, aga kedagi lüüa tahab, — noh, siis otsib ta igatahes tublit vastase, kui on seda Anna Esop.

Perenaise poolt kaasaotatud tunnistajad pole tõeste löömist näinud, aga seda, et Arnold Vürst sageli Anna Esopit kõige koledamal kombel söimab, teab neist tõendatult igaüks. Nähes perenaist, pida Arnold Vürst alati vähemagi põhjusega käima panema oma suuvärgi, suurustades ise, et ega's temale juba keegi midagi teha ei saa. Tema osata rääkida sama hästi, kui kõige targem advokaat.

Arnold Vürst isegi peab aga nüüd nägema, et ta on rängalt eksinud, kuna kohtunik teda karistab 50-kr. rahatrahviga ehk maksuõuetusel 10. päevase arestiga.

Õunamarmelaad.

Eelpool toodud õunakeedisest järele jäänud paks pudru hõõrutakse läbi sõela, lisatakse 3 klaasitäie pudrule 2 klaasitäit suhkurt, keedetakse kuni lahustub keedunõust, pannakse taldrikule ja kuivatatakse leigeks ahjus. Kui vanult lõigatakse tükkideks, veeretatakse kristallsuhkruga ja asetatakse purkidesse ehk kastidesse.

Õunasalat.

Kooritakse mõned hapud õunad, lõigatakse keskelt pooleks, kõrvaldatakse süda, keedetakse vähe vees. Et õunad moosiks ei keeks, asetatakse need keedunõusse mitte teineteise peale, vaid kõrvuti ja lamedama küljega allapoole. Kui õunad küpsed, pannakse need salatitaldrikule ümarguse poolega ülespoole ja puistatakse neile mõned korindid.

Tõde on sõnakõlks, mille tegu vaigistab.

Uuemaid teateid maadlusmatilt.

J. Gromovi üisa vastupanu O. Huhtusele ja A. Petersonile.

Kuna „Grand Marinas“ peetava tsheppionadi lõpp pole enam kaugel, näeb ka maadlusmatil juba sageli huviküllaseid kohtamisi. Võistluste võtavad eranditult osa veel ainult head mehed, kellel elukutseliste hulgas tubli kõlaga nimi.

Tuleb tõsiselt kahtseda, et nende tublide meeste hulgas kadus eestlane Jaan Neeser-Nestor. Saades kaotuse Aleksander Petersonilt ja kaotades sellega võimalused esikohale tulekuks, pidas mees paremaks maadlemisest loobuda.

Nädala suurima üllatuse serveeris siberlane Jvan Gromov, keda Otto Huhtanen ja Aleksander Peterson 70. minutilise võistluse kestel võita ei suutnud, vaid viigiga rahule pidid jääma. Siberlase esinemine oli ootusest tublim, olgugi, et vast ehk mitte nii viisakas ja nauditav nagu eelmistel kordadel.

Nädala oodatud suursündmus: A. Petersoni ja O. Huhtase esimene kohtamine mingisugust tulemust veel ei andnud, kuna 25. minutil nii heade meeste jaoks liiga lühike. Kumb neist otsustaval kohtamisel võidab, on raske öelda.

Üldiselt olid nädala tulemused järgmised:

32 päev: J. Neeser peab A. Petersonile alistuma 22. minutil, S. Reglin — G. Motyka ja O. Huhtase — J.

Gromovi vahelised maadlused aga tulemust ei anna.

33. päev: Päev mil pole ainuski võitu. O. Huhtanen peab haige sõrme tõttu 5. minuti järele S. Regliniga maadeldes võistluse katkestama, A. Peterson ei suuda 70. minuti kestel J. Gromovile teha midagi. Otsustamata lõpeb veel G. Motyka — Emondsi kohtamine.

34. päev: G. Motyka kaotab S. Reglinile 20 minutil ja Emonds A. Petersonile 39. minuti järele. Otsustamata jääb Benold — Köhleri kohtamine.

35. päev: Otsustamata lõpeb O. Huhtase — J. Gromovi 70. minutiline kohtamine. Ka F. Tornofega S. Reglin ei tee üksteisele midagi. R. Benold aga murrab G. Motyka.

36. päev: R. Benold võidab M. Köhleri ja Emonds G. Motyka. Pooleli jääb suurpaar O. Huhtanen — A. Peterson.

37. päev: O. Huhtanen võidab vabamaadluses G. Motyka ja S. Reglin otsustaval kohtamisel M. Köhleri. Pooleli jääb A. Peterson — E. Siegfriedi esimene kohtamine.

Selgus veel, et publiku suur lemmik Timofei Cziruchin jalavigastuse tõttu enam edasi võistelda ei saa, vaid on sunnitud maadlemist katkestama.

Hindmõistatuse Nr. 19 lahendus.

„Abielulehes“ Nr. 28 ilmunud hindmõistatuse ülesanne tuleb järgmiselt lahendada:

	1	2	3	4	5	6
1	Kes	kah	ju	kar	dab	see
7	Ön	ne	ei	lei	a	l
13	ga	mees	on	o	ma	ön
19	ne	sepp	Kaks	kõ	va	ki
25	vi	ei	tee	head	ja	hu
31	Nai	ne	on	ma	ja	lukk
	31	32	33	34	35	36

siis saame ruutudesse paigutatult neli vanasõna: 1) Kes kahju kardab, see õnne ei leia. 2) Iga mees on oma õnne sepp. 3) Kaks kõva kivi ei tee head jahu. 4) Naine on maja lukk.

Õigeid lahendusi saatsid Tallinnast: Neiu O. Üksi, Ev. Lepik, Anton Schultz, Elfriede Sassi, Meta Komel, Eugen Raudjal, L. Tibner, J. Viher, Arno Vaher, Hilda Arobaum, S. Aido; ja Liidy Mäe, Tartust: Irene Sareal ja Fr. Rätsep; Pärnust: A. Sepp ja I. Klausson; Haapsalust: J. Feldman; Kukurusel: Karl Kool; Risti-Piirsalust: Johannes Elberg; Valtust: N. Zirulin; Järvakandist: Artur Kimberg; Rabaverest (Pärnumaalt): Aliide Sander; Nõmmelt: Hans Tobbi; Kiltist: Karl Selter ja Luha-Lääne süvanda: Alfalt: Eduard Laur.

Loozumisel sai hinnata „Abielulehe“ 3-eks kuuks Irene Sareal, Tartust — Raekoja tn. 35—2; maksuta kuulutamise võimaluse „Abielulehes“ said: Hans Tobbi — Nõmmelt Harku tn. 47, A. Sepp — Pärnust, Promenadi tn. 12 ja Elfriede Sassi — Tallinnast, Kõo tn. 14—1.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 6. septembril: 9.55. Jumalateenistus Pühavaimu kirikust. Jutlustab õp. Tallmeister. 12.15. Ülekanne Tartust. 13.30. Lõunakontsert. Juh. md. A. Krull. 14.30. 16.00. Ülekanne Tartust. 17.30. „Vahitorni“ seltsi kõned. „Ilgavene kuningriik“, „Maailma lõpp on tulnud“ 18.30. Teateid ja grammofooni muusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Kontsert eesti heliloojate Juh. md. Ark. Krull. 21.00. Ülekanne Tartust. Lõpuks kuni 23.00 Vana tantsumuusikat heliplaatidelt.

Esmaspäeval, 7. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus. kuni 16.30. grammofooni muusikat. 19.00. Teateid ja grammofooni muusikat. 19.20. Päevauudiseid. 19.30. Ins. F. Olbrei raadiovestlust. 20.00. Kontsert heliplaatidelt. 21.00. Ülekanne Tartust.

Teisipäeval, 8. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus. kuni 16.30. grammofooni muusikat. 20.00. Teateid ja grammofooni muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Majandusminister Pung: Majanduslik ülevaade. 21.00. Esperanto keelne nädalakroonika. 21.10. Ülekanne Tartust. 20.15. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull.

Kolmapäeval, 9. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus. kuni 16.30. grammofooni muusikat. 19.00. Teateid ja grammofooni muusikat. 19.20. Päevauudiseid. 19.30. Lastetund. 20.00. Põllumajanduslikke teateid. 20.15. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.00.

Ülekanne Tartust. Lõpuks kuni 23.00. Vana ja moodsat tantsumuusikat heliplaatidelt.

Neljapäeval, 10. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus. kuni 16.30. grammofooni muusikat. 20.00. Teateid ja grammofooni muusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Dr. H. Jürgenson: Maadlemisest ja tõstmisest. 21.00. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.55. Ülekanne Tartust. 22.00. Kontserdi järg.

Reedel, 11. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus. kuni 16.30. grammofooni muusikat. 19.00. Teateid ja grammofooni muusikat. 19.20. Päevauudiseid. 19.30. Dr. med. A. Liin: Piimatootude tarvitamisest. 20.00. Ülekanne Tartust. 21.05. T. p. m. s. „Edu“ kontsert Harjumäelt. Juh. Väljak.

Laupäeval, 12. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus. kuni 16.30. grammofooni muusikat. 17.30. Kaitseliidu Tallinna Maleva Lõuna malevonnale lipu annetamise talituse ülekanne Toompealt-Lossi platsilt. a) Paraadi võtab vastu Vabariigi Valitsuse esindaja. b) Lipu õnnistamine. c) Vanne lipule. d) Paraadmars. (Mikrofonil ees F. Moor.) 18.30. Teateid ja grammofooni muusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. XVII. avalik raadio-õhtu „Estonia“ Sinisest saalist. Vahepeal umbes 21.00. ülekanne Tartust. Lõpuks kuni 23.00. tantsumuusikat heliplaatidelt.

Tunneb viga.

Preili: „Härra doktor, mu nägu aina põleb. Mis pean ma selle vastu tegema?“

Doktor: „Mis peate tegema! Mitte midagi, preili, ainult õelge oma peigmehele, et ta ajaks paremini habet.“

Avaraim, ruumikaim ja nägusaim kodu on ränduril ja hulkuril — maailm.

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

Seismajäänud kirjad.

„Intervits“ — 2, „Kaks lõbusat poissi“ — 5, „Üksindus“ — 3, „Allie“ — 2, „Pole ei sõpra“ 5, „Annie“ — 4, „Unistaja preili“ — 4, „Uus abielu“ — 4, „Kroonumees“ — 1, „O. N.“ — 1, „Kindel kodu“ — 1, „Sügisõber“ — 2, „Lihtne neiu“ — 1, „Neiu“ — 1,

„Teatrikaaslane“ — 1, „Soovin abielu“ — 1, „Keskmine kasv 23“, „Margo“ — 1, „Tõsine vastus“ — 1, „Elutormid“ — 1, „H. L.“ — 1, „Astrid“ — 1, „Ei taha olla üksinda“ — 1, „Ootus“ — 1, „O. P.“ — 1, „1 kr. nr. 6554725“ — 1, „Ettenäitaja“ — 1 kiri.

Balti jaama raamatukaupluses

saadaval kõiksugused oma- ja välismaa ajalehed ning kuukirjad. Rikalik väljavalik igasugustest raamatutest. — Uus „ABIELEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

Kunst-foto ateljee ALEX. TEPPOR

Tallinn, Viru t. 3. Tel. 13-24.

Grupiülesvõtted: ametnikele, õpilastele, kaitsesväelastele, kaitseliitlastele jne. kuni 300 inimeseni.

Eriülesvõtted: artistidele, balleti, plastika, draama ja tsirkuse aladelt.

Üksikvõtted: visiit, kabinett, postkaart, buduaar maitsekas tehnikas.

Avatud k. 9—5, pühap. 10—4.

Uitunud masinakirjutajat,

kes valdab 3 kohalikku keelt, vajatakse kofie kontori töödele.

Teat. slt. tal. „Osav masinakirjutaja“.

Jalanõusid

moodsaid, hästi vastupidavaid soovitab

R. Baumees

Kopli tän. 18.

Hinnad odavad, kauba eest täielik vastutus.

Igasuguseid kirjatöid

kirjutatakse masinal asjatundlikult ja kiiresti.

Valmistatakse tõlkeid.

Kirjatööde büroo, S. Karja 2—6.

Tähelepanu, tantsuharrastajad!

Valmistuge läheneva tantsuhooaja vastu

H. KÜTTIM'i tantsukursustel

Õpetus gruppides ja üksikult elegantses inglise stiilis ja vastuvõetavatel sammudel.

[Väljasõidud provintsi.]

Uue segagrupi algus algajale kesknädalal, 9. sept. kell 9 õhtul.

Tallinn, Vene t. 20. Tel. 428-96.

Teadaanne.

Teatan ümbrusk. elanikkudele, et olen L. Läänsoni villatööstuse Viljandimaal, Hermannis asunduses, (V. Käsukonnas) Imavere vallas, 15. aug. s. a. rentinud. Võtan vastu ketramis- ja kraasimistöid. Olen kauemat aega (20 a.) Tartus, Hackenschmidt'i vabrikus sel alal töötanud. Töö kiire ja korralik, hinnad mõõdukad. Kõige austusega J. Mikk.



Valmistatakse kõige moodsamas väljatöötuses odavate hindadega kiirelt ja hästi

J. & A. PAALMANNI TRÜKIKOJAS Tallinnas, Väike Karja 12. Telef. 8-86

HEDDA!

Kuhu sa kadusid? Olen kurb Sinuta... Tule veel kord, igatsen Sind! „Edy.“

L. K!

Ei saanud tulla kahjuks! Vast õnnestub järgmisel pühapäeval samal ajal ja kohal! A. R.

Noormees, kellel igav soovib

samasuguse igavustund- ja noore neiu. Kirjad slt. „Noorus+noorus“.

Nüüd huvivad tuuled ja hallid pilved kihutavad üle sügistaeva. On hea, sellisel sügisõhtul istuda eel pragiseva kamina ja vestelda sõbraga. Kui leidub unistavaid üksikuid

meeshingi

siis kirjutage samasugusele naishingele slt. „Kui langevad lehed.“

Ruth

Rüütli t. 32—11. Vastuv. kl. 10—5. Otsustan saatuse käejoonte, planeetide, päevapildi ja käekirja järgi. Tunnid. Annan nõu ja abi.

Tõsised, avameelsed

Tartu neid!

Kes sooviks olla häiks südamesõbraks kahele filosoofilise kalduv. noormeestele? Vanadus mitte üle 20. aasta. Päevapilt soovitav. Kirjad: Tartu, Üldine ajak. kontor Rüütli 11. „Filosoofid 19. ja 21.“

Proua, kellel pole vedanud senini mehe valikus, soovib

veel kord

õnne katsuda, hea sõbra leidmiseks. Kirjad slt. „Charlotte.“

Kuulus astrolog-hiromant

Preili

soovib kohta puhvetisse või ettekandjaks söögi-majja, kohvikusse või restorani: Ennem sel alal edukalt tegutsenud. Kirjad slt. „Puhvetipreili.“

S.O.S.!

Keskealised preilid ja noored lesed, 4 samasugust noormeest on upunud elumere, heitke päästerõngad uppujale! Foto soovitav, kuid mitte nõuetav. Kirjad: Lelle, Timbergi kpl. „Simeon“, „Peetrus“, „Andreas“, „Mardus“.

Kaks lõbusat poisut soovivad

kirjavahetust

noorte, elavate neidudega igavate sügisõhtute peletamiseks. Kirjad Metsamõisa ag. p.k. 28 Abja. „René 24“ ja „Harry 20“ all.

Sõjaväelane soovib

tutvuda

viisaka preiliga vabade sügisõhtute möödasaatmiseks. Kirjad slt. „Sõjaväelane, kellel igav.“

Lõbus seltsiline

Ivan!

Teile on kiri Tartus s. l. abit. kontoris. „Ivan K.“ all.

Vaene noormees soovib

TUTVUDA

varanduslikult kindlustatud preiliga, et võiksime ühise kodu luua. Kirjad slt. „Vaesus+rikkus.“

Kes mistes aastates üksik mees erahvas, maal kenamas suvituskohas

OTSIB TUTVUST

kas üksiku või lasteta lesegaga, kes tunneb mees-terahva rätsepatööd. Van. 25—40 a. Aadr. Vormsi p. ag. Postkast nr. 6 L. F. all. Haritud, karske 26 aastane noormees soovib

abielluda

varanduslikult kindlustatud neiu või noore lesegaga van. 18—30 a. Kirjad slt. „Tõsine soov 1931 a.“

Noor intelligentne preili soovib

tutvust

samasuguste härrade hulgast flirtimise mõttes sügisõhtutel. Kirjad Tartu s. l. abit. kontor „Blondin“ all.

Selgelnägija-grafoloog

R. Valba.

Kaasani plats 13—12, parakuks. Mineviku ühes tulevikuga aasta pealt kuulete täpsuseni. Saate nõu ja abi. Kaugelnägemine, telepaatia ka käekirja ja päevapildi järgi. Tunnid.